

о. Володимир Паращинець

Моє служіння Богові і рідному народові

**«Тобі сказано, о чоловіче, що є добре
й чого Господь від тебе вимагає: лише
чинити справедливість, любити ми-
лосердя й покірно ходити перед твоїм
Богом». *Михей 6:8***

**Львів – Стрілки
2020**

З ласки Божої о. Володимир Парашинець вже 30 років ревно служить Богові й Україні. У цій книжці він ділиться своїм досвідом з пережитого. Читач знайде рідкісні факти з історії України та підпільної Греко-Католицької Церкви. Автор легко і доступно описав методи нової євангелізації в сучасному світі. Хто хоче вчитися, той знайде у книжечці цілюще джерело знання, щоб зростати у вірі та більше і краще служити Богу і Україні.

О. Ігор Цар

Дякую, Боже, що вранці встаю.
Дякую, Боже, що світ пізнаю.
Дякую, Боже, що можу ходити.
Дякую, Боже, що можу робити.
Дякую, Боже, що чую та бачу.
Дякую, Боже, за долю та вдачу.
Дякую, Боже, ще за родину.
Дякую, Боже, за Україну.
Дякую, Боже, за все, що маю.
Дякую, Боже, за все, що знаю.
Дякую, Боже, що можу терпіти.
Дякую, Боже, що можу любити.
Дякую, Боже, що в Тобі живу.
Дякую, Боже, за ласку Твою.

Я буду жити!

Господи, я буду жити і Тебе хвалити,
І з вірою до смерті Тобі служити.
Люблю Тебе, бо Ти радість і щастя моє,
Ця любов понад усе, світло й правду несе.
Як орел оновляється юність моя,
Бо Твій Дух укріплює мене до життя!

Моє коріння

У моєму житті Господь зробив дуже багато чудесних речей, якими хочу поділитися в цій книжечці. Я людина віруюча з пеленок. У ранньому віці залишився сиротою, втративши батька. Мати вчила мене і сестру любити Бога, довіряти Йому і надіятись на Нього. Особисто для мене Бог завжди був Тим, Хто Є (Ягве). Я постійно відчував Його присутність і турботу про мене, про мою родину. Завжди дивуюся, чому такими черствими й духовно сліпими у цьому світі бувають люди, які не хочуть шукати Бога.

Якщо проаналізувати наше життя, то ми знайдемо в ньому дуже багато надприродних речей. На жаль, для багатьох це буде збігом обставин, для інших – везінням, а для віруючої людини – Божим провидінням. Лише з плином часу ми виразно зможемо це побачити. Аж тоді приходить розуміння, чому і для чого ми пережили ті приємні чи трагічні події. За таких обставин ми вчимося чути Бога і розуміти Його волю, до чого Він нас кличе. Згадаймо подію, яка відбулася в Кесарії Филиповій. Христос спитав своїх учнів: «За кого мають люди Сина Чоловічого?» «На вашу ж думку» «хто я?» Озвався Симон Петро і заявляє: «Ти – Христос, Бога живого Син». У відповідь Ісус сказав до нього: «Ти – Петро (скеля), і Я на цій скелі збудую Мою Церкву» (Мт 16:13). Отож, коли Петро пізнав, хто насправді є Христос, тоді Ісус відкрив учневі його місію: до чого Бог його кличе. Так само буде й з нами.

Якщо ми пізнаємо Христа, то будемо знати волю Божу і до чого Господь кличе нас у цьому житті.

Для мого роду, як і для більшості українців Бойківщини і Лемківщини того часу, доля була драматично-трагічна. Мій дід Петро Парацинець і бабця Ганна, походили із села Соколики Турківського району Львівської області. Дід добре володів німецькою мовою. В часи Другої світової війни, завдяки знанню мови, він врятував багатьох односельчан від виселення в Німеччину на примусові роботи. Понині за нашим родом збереглася сільська кличка «Ферштеї». У 1945–1946 роках внаслідок польсько-московської операції «Вісла» село Соколики, за винятком залізничної станції на лівому березі Сяну, було віддано Польщі. Східна частина приєднана до села Нижній Турів, а людей переселено в різні закутки радянського союзу.

Мої дід з бабою, по татовій лінії, знайшли покинуту хату в селі Переможне Городоцького району, біля містечка Комарно і поселилися в убогій хатинці із чотирма дітьми Олексієм, Миколою, Марією та Анастасією, де розпочали своє життя заново.

По материнській лінії, дід Григорій Качуряк і бабця Ганна мали п'ятеро дітей – Андрій, Анастасія, Марія, Юстина і Марта, моя мама. Вони проживали в селі Поляни Суровичні. Це колишнє лемківське село Коросненського повіту. Там був храм св. Архангела Михаїла 1728 р., що належав до Риманівського деканату. Після виселення українського населення село спорожніло. Нашій родині довелося пережити дуже трагічні часи.

У 1944 р. від рук банди польської Армії Крайової були замордовані брат моєї мами Андрій і сестра Марія. Молоді люди, в яких щойно народилися маленькі діти, пішли зі світу через те, що були українцями і жили на своїй, Богом даній землі.

У 1943 р. внаслідок примусової депортації, на роботи в Німеччину вивезено старшу доньку Анастасію. Вона після війни опинилася в Америці і звідти помагала своїм сестрам чим могла у ті важкі часи, за що ми їй дуже вдячні. Це була дуже вагома поміч, особливо тоді, коли ми з сестрою залишилися сиротами.

Мою родину Кучеряків виселили на Тернопільщину, але не знайшовши пристановища, вони повернулися на Львівщину в село Ясенів Городоцького району у найубогішу хатину в селі, в якій ніхто не хотів селитися. Саме там доля звела моїх батьків у подружжя. Мій батько Микола Паращинець (1928–1968) і мама Марта Качуряк (1927–2007) одружилися у 1959 році.

Я народився 3 вересня 1961 р., а сестра Оксана - 9 жовтня 1963 р. Батьки важко працювали в колгоспному рабстві. Не маючи власної хатини, тіснилися біля маминої сестри Юстини та її чоловіка Романа – дуже добрих людей. Хай їм Господь дарує Царство Небесне. За кілька років збудували власну хатину і перейшли до неї жити. Перефразовуючи Т. Г. Шевченка: мого молодого батька у могилу нужда та праця положила, залишивши нас сиротами. Мені було сім, а сестрі Оксані п'ять рочків.

Це були нелегкі та непрості часи. Мати вдруge заміж не виходила, щоб не травмувати малих дітей. Повністю поклалася на волю Божу. І Господь не покинув нас, бо мамина сестра зі своїм чоловіком з усіх сил намагалися допомогти нам вижити. Господарка, город, корова, каторжна праця на колгоспних полях за мізер. Мені, дитині, в 10 років доводилося в колгоспі косити сіно за 10%. До колгоспу – 9 копиць сіна, а одну собі, як плату за роботу. Дешевий одяг, кирзові чоботи, кирзова сумка до школи – так промайнуло моє дитинство.

Особливо хочу підкреслити те, що моя мати була глибоко віруюча людина. Тодішня комуністична влада позакривала греко-католицькі храми, залишивши по одному на кілька сіл і передавши їх російській державній церкві. Мама водила нас, малих діточок, за руки до церкви в сусіднє село за 3 км. Вона була настільки ревною у своїй вірі, що її не зупиняли ніякі кліматичні умови – ні дощ, ні сніг, ні хурделиця. Вчила нас молитися дуже просто, але ефективно. Клякаючи на коліна, вона вголос наказувала повторяти за нею. Це були щоденні молитви і катехизмова частина, які ми без будь-яких зусиль запам'ятали на все життя, не вміючи ще читати й писати.

Пригадую, коли вже юнаком, приходив серед ночі з танців, то мати прислухалася, чи я помолився перед сном. В неділю і свята мусив обов'язково бути на Службі Божій.

Навчався в училищі в Нижанковичах, де здобув професію різьбяр по дереву. Далі армія, робота у Львові, потім в Городку і в Комарно, з яким я пов'язую час особливої Божої опіки. Тоді Бог дав мені можливість пізнати Його глибше, навіть почути Його наказ стати священником.

На той час я вже був одружений. Моя дружина Співак Ольга 14.01.1965 р. н. походить з села Вишнівчик Перемишлянського району. Ми вінчані 25. 05.1985 р. в селі Тулиголови. В нас майже чотири роки не було дітей. Мій товариш, а навіть більше, я можу сказати – брат Ігор Цар порадив нам поїхати в Стрілки Старосамбірського району до баби Юлі. Там жила народна цілителька Юлія Валько (1923–2008). Це була справді унікальна людина, яка мала дар від Бога лікувати хворих. Вона піднімала опущені шлунки, а в жінок, які не могли завагітніти виправляла дітородні органи, лікувала простудні захворювання, ставила баньки і все це за символічну платню.

Я добре пам'ятаю, що не раз їй доводилося приймати по 50 людей в день, а зі своїх односельців взагалі не брала платні. Жила в дуже убогій хатинці, певно збудованій ще у XVIII ст. Це була худенька щупленька жіночка, яка жила дуже скромно. На 85 році життя відійшла у вічність. Перед тим я її висповідав і уділив Святі Тайни Євхаристії та Єлеопомазання.

Саме їй ми з дружиною завдячуємо появою на світ нашої донечки Христини, яка народилася 27.10.1989 р. Її охрестив ієромонах Богдан Гірський ЧНІ, 11.11.1989 р. в селі Ясенів. Він був моїм духівником у підпільній Греко-Католицькій Церкві.

Які незвідані шляхи Господні! Ще задовго до мого священничого служіння, Бог привів мене у Стрілки, щоб благословити мою сім'ю на цій землі, яка через 14 років стане моєю парохією і рідною домівкою для моєї родини. Саме тут моя дочка вийшла заміж за Івана Кальку, народився 13.06.1989 року. Їх вінчали

27.10.2013 р. о. Ігор Цар і о. Микола Витівський, мій товариш по семінарії. Іван та Христина народили нам внуків Веронічку
28.10.2014 р. н. і Богданчика 3.02.2018 р. н. Це справжнє чудо у моєму житті і я дякую Богу за ті надзвичайні ласки, які Він посилає мені та моїй родині.

Дякую Тобі, Боже!

Дякую Богу за дар життя,
Який веде у світле майбуття.
Допоможи мені, мій Боже,
Чинити те, що Тобі гоже.

Не дай, щоб я у світі захитався,
Марним спокусам піддавався.
У світі манить все, але ж куди веде?
Веде у вічну прірву, у могилу,
Щоб від людини й сліду не лишилось.

Тому лиш Ти моя надія, Боже,
Я вірю – мені Ти допоможеш.
За всі невдалі спроби й помилки
Мене Ти дуже строго не суди.

Господня сила всіх нас окриляє,
З гріха нам встати помагає.
Тому я дякую за все, мій Боже,
Веди мене у світ погожий.
Бо там немає болю відчуття –
Лиш вічне щастя і життя.

Священство

Я приятелював з Ігорем Царем. Він нині священник, письменник, його родина проживала в нашому селі і ми ще з дитинства зналися. Були випадки, що ми з ним цілу ніч, аж до ранку, співали українські народні пісні, бо тоді не було ще магнітофонів. Ігор в армії, а особливо після армії, мав особистий досвід зустрічі з Богом. Знаючи, що я постійно ходжу до церкви, запропонував мені разом шукати Господа. І з цього часу ми, як спрагли, шукали релігійну літературу, цікавилися історією Церкви та України, їздили по монастирях. Вийшли на людей і священників підпільної УГКЦ. Брали участь у таємних Богослужіннях, які здійснювали в Комарно ієромонах о. Богдан Гірський, ЧНІ, та о. Володимир Юрга, а в Самборі ієромонахи Микола Куць та Володимир Мицак. Життя ставало щодалі цікавішим і захоплюючим. Ми розповсюджували церковну та націоналістичну літературу. У Львові познайомилися з єпископом Филимоном Курчабою.

Саме тоді визріло в мене бажання робити щось більше для Церкви. У мене ніколи не було думки стати священником, але одного дня на роботі я почув виразний голос: «Стань священником!» Мене аж стрепенуло, бо в приміщенні нікого не було. Тут же я відчув потребу вийти на вулицю, де на своє здивування, зустрів о. Богдана Гірського, якому розповів, що я почув голос: «Стань священником!» Його реакція була дуже цікавою. Він сказав: «То ставай, іди в православну семінарію, вивчишся, дадуть тобі парафію і будеш служити». Але я заперечив, сказавши: «Я хочу служити в Католицькій Церкві». Отець відповів: «Ти добре подумай: ну вивчишся – і де ти будеш служити: по хатах ховатись? Як би ти не таївся, все одно спіймають і посадять до в'язниці – ось твоя перспектива як священника підпільної Церкви». Але я відповів: «На все воля Божа, я буду вчитися підпільно».

Такою відповіддю отець дуже втішився і сказав: «Ну, якщо ти так вирішив, то ідемо до мене додому і в тому наміренні відправимо Службу Богу. Заодно будемо вчитися дяківської професії». Через кілька днів ми з ним поїхали в Самбір, де о. Богдан

порекомендував мене о. Миколі Куцю як кандидата до підпільної семінарії. Хочу зауважити, що я багато разів був там і знав, що отець готував хлопців до священства, але тоді чомусь в мене такого бажання не виникало. Видно, що саме в такий спосіб Господь захотів промовити до мене, аби я не сумнівався.

В той час я справді відчував усім своїм єством щось надприродне, бо все складалося так, ніби мною хтось керує. У Самборі була група, яку вчив о. Мирон Бендик. Згодом, коли храм Пресвятої Трійці в Дрогобичі було передано УГКЦ, нас перевели туди. Навчання відбувалося в прискореному темпі, бо люди масово почали переходити в лоно УГКЦ, і була гостра потреба в священниках. Мене висвятив єпископ Юліян Вороновський 30 грудня 1990 року. Це була перша група, яку висвятив Владика.

Я з величезним запалом та ревністю почав служити Богу й людям, не шкодуючи ні сил, ні здоров'я. Не шукав я вигоди, а горнув людей до Бога. У 1996 р. вступив у Люблінський католицький університет в Польщі, де захистив ступінь магістра з фундаментальної теології. Я працював завжди власними силами, щоб нікого не обтяжувати, не вимагав для себе якихось вигод чи комфорту, обходився мінімальним. Ревно провадив своє служіння на парафії: праця із членами Апостольства молитви, зі спільнотами: Матері в молитві, Апостольство щасливої смерті, також провадив Біблійний гурток, катехизував у школі і був молодіжним лідером в деканаті.

Моє служіння почалося з маленьких сіл Гвоздець – 20 домів, Виців – 40 домів, Бабино – близько 80. Долав віддаль 10 км між ними на чому попало, ночував по різних хатах, навіть босим переходив річку вброд, бо кладку повинь забрала, а взимку, часто по пояс в снігу, пробивав дорогу до храму. Також у той час йшла боротьба за храми і довелося воювати за святині. Поселили мене в Бабино на плебанії, яка не пристосована була до зимових умов, бо до цього була піонерським табором. Терпів холод, а часом і голод, бо в селах, де були закриті храми за час комуністичного урядування, люди забули, що священника потрібно утримувати.

Домагатися для себе чогось було для мене нижче моєї гідності, що в мені залишилося й до сьогодні. Проте я ніколи не нарікав, пам'ятаючи слова Христа: «Я прийшов не для того, щоб Мені служили, але щоб послужити і віддати Своє життя як викуп за багатьох» (Мр10:45). І тому дякую Богові за все.

У 1991 р. 17 липня, я о. Володимир Парашинець, о. Ігор Цар, о. Іван Яговка і о. Роман Височанський зробили похід на Магору (висота 1022 м). Встановили там величезний хрест і відправили Службу Божу за кращу долю України. То було щось неймовірне і незабутнє!

Святий Дух допоможе

Дух Святий укріплює і завжди помагає.
Його сила свята діє в мені щодня.
Закликає мене: «Рятуй людське життя!
Ласка Божа тебе на цей світ привела,
Щоб у всьому сповнилася воля свята.

А Божа воля така, щоб не згинула жодна душа.
Загадкові дороги й сліди тебе привели аж сюди,
Хоч не раз ти хитався, та волі Божій не опирався».
Роби зі мною що хочеш, Боже, бо я створіння негоже,
Укріплює нас ласка свята – в немочі нашій сила Твоя.

Не наші заслуги породили нове у нас життя,
Лишень Дух Святий, Трійця Свята, творять ці діла,
Щоб любов і гармонія у світі була.
Вона і мене сюди привела сповнити волю Отця.
Роби зі мною, що хочеш, Боже, а всі Святі допоможуть!

Служіння в селах

Гвоздець

Моя перша Свята Літургія на парафії відбулася на Різдво 1991 року. В цей день хрестили Михайлину Когут. В мене найтепліші спогади про роки служіння в цьому селі в 1991-2003 роках. Таких добрих, щирих, дружніх і жертвних людей мені більше не доводилось зустрічати ніде.

До 1948 р. село налічувало понад 120 родин, які радянська влада виселила в село Гута Сокальського р-ну біля Червонограда за співпрацю з УПА і вбивство підполковника КДБ. Пусті хати розібрали на розбудову районного центру в Стрілки.

Згодом 20 сімей повернулися назад, але селитися вже не було де. Саме село було розташоване на правому березі Дністра, вверх Гвіздчанським потоком між двома гірськими хребтами майже до села Ріп'яна. Після повернення люди почали селитися на лівому березі, біля дороги Стрілки-Мшанець. Лише п'ять родин перейшли на правий берег, де залишилась церква Архистратига Михаїла 1791 р.

Доля храму така ж трагічна, як і парафіян. За час радянського урядування біля церкви збудували ферму. Корови і коні там знаходили затінок. Покрівля прогнила і протікала, а центральний купол перекосився. Тільки в 1989 р. влада дозволила ремонтувати церкву, висунувши багато умов. Саме завдяки жертвності парафіян храм відновили до ідеального стану.

Хочу тут відзначити найактивніших парафіян, таких як: Іван Лопушанський, Василь Лопушанський, Василь Підляк – паламар і його дружина Стефанія; Анастасія Горна, Ганна Підляк, в якій я перебував на квартирі; Ярослава Жук, Василь Жук і дружина Галина; Іван Баб'юк, Михайло Футиш – колишній паламар, Ігор Лужецький – різьб'яр, Микола Гербут; сім'я Івана Горного: дружина Марія, сини Богдан і Микола; Параскева Горна.

Також родина Михайла Павлика: його дружина Катерина, син Іван, другий син Микола – священник в Німеччині, дочка Марія – дружина о. Миколи Витівського. Він є парохом храму

св. апостола Андрія в Самборі і ректор Катехитичного інституту в Дрогобичі. Вони мають шестеро дітей.

Та не лише тут згадані, а всі без винятку мешканці села брали активну участь у відновлені храму, якого найбільшою окрасою є вони самі. Майже сто відсотків парафіян завжди ходить до церкви.

Бабино і Виців

Село Бабино розташоване на березі річки Мшанка, в підніжжі Магори. Село має біля 80 дворів, з них 10 залишилося в МП. Церква Богоявлення Господнього, чудова дерев'яна споруда 1898 року, яку довелося відбирати 14.01.1991 р. Приналежні до МП були вороже налаштовані і творили всілякі пакості: били вікна, лякали, виговорювали всякі брехні. З активних парафіян УГКЦ треба згадати таких людей: Микола Луцьович, Василь Бардин, Микола Мацькович, Михайло Микулич – мій охоронець.

Село Виців має близько 40 дворів. Розміщене в горішній частині за 500 метрів від села Бабино між двома хребтами. Горішній кінець села – в підніжжі гори Воровий, в сторону села Лаврів. Храм Івана Хрестителя 1932 року. Вони із Бабино належать до одної парафії, а Богослужіння відбуваються почергово, через неділю. На нині від села залишилася лише половина. Це була моя перша парафія, де я служив з 1991 до 1993 року. Активними у відновлені храму були: Дмитро Матійцьо, Степан та Іван Гавриляки, Стефан Музичак.

Стрілки

Мальовниче село серед гір, через яке протікає ріка Дністер і ділить його на дві половини. На високій горі, на гарному видному місці красується дерев'яний храм великомученика Євстахія, збудований 1792 року. Він знаменитий тим, що у ньому в 1853-1856 роках служив о. Михайло Вербицький, автор музики до Гімну України «Ще не вмерла України ні слава, ні воля». Сама церква у 1943 р. внаслідок військових дій зазнала ушкоджень

і чудом не згоріла. Мінометним обстрілом рознесло вхідні двері, розстрощило тетрапод і осколками покалічило ікони та різьбу на іконостасі. Нині це все приведено до належного стану. Німці відселили пів села і спалили, бо там мала проходити лінія фронту.

Через село проходить залізниця, збудована у 1905 році, яка з'єднує Львів та Ужгород. У 1940–1942 рр., та 1949–1959 рр. Стрілки були районним центром, а з 2020 р. – ОТГ. В час визвольної боротьби в 40–50-х роках в селі була широко розгалужена підпільна мережа загонів УПА. Вони діяли по цілій окрузі, як проти німецьких, так і проти радянських окупантів. Москалі виловлювали по лісах повстанців, а впійманих і вбитих звозили у Стрілки. Спочатку катували, а потім їхні тіла виставляли на пострах селянам. Закопували одних в траншеї біля залізничної станції, а інших недалеко від водонапірної башти, на другому березі Дністра.

У 1992 році останки 232 полеглих українських повстанців були перезахоронені на тому самому місці біля будівлі залізничної станції. В 1994 році стараннями ініціативної групи панів Михайла Гаврилика, Михайла Гавриляка, Миколая Верхоляка та інших, постала каплиця влкмч. Юрія Переможця. У 2010 році за сприяння Миколи Пивоварника і мене грішного, з допомогою Львівської залізниці постав величавий Пантеон «Слави УПА» з пам'ятником на могилі і саркофагами для дозахоронень.

На території села біля річки Топільничанка у 1939 році був збудований костел св. Миколая. В часи радянської окупації його перетворили в газонакачувальну станцію. У 1997 р. з моєї ініціативи і з допомогою активних парафіян Теодозія Лисака, Михайла Топільницького, Григорія Пізнака, Михайла Гавриляка, Катерини Свястин його було перебудовано під храм і освячено владикою Юліяном Вороновським.

З ласки Божої у 2002 р. мені вдалося у приміщенні школи-інтернату зробити каплицю Воскресіння Господнього. У 2012 р. в Стрілках було освячено молодіжний реколекційний центр «Емаус».

Господь благословив мене бути на майдані у 2004 р. і три рази в 2014 р. На останньому, під час розстрілу майдану, було важко поранено мого брата Богдана Пованду. Це син того Михайлика, якого в 1944 р. бойовики польської АК хотіли простромити на палі. Мені довелося вивозити Богдана з майдану, бо він був у важкому стані, а вдома у нього було троє малолітніх дітей.

Недільна

Село розташоване між трьома гірськими хребтами вздовж річки Недільнянка, яка є притокою ріки Топільничанка. До 1948 року воно налічувало 120 дворів. За співпрацю з УПА люди були виселені в село Савчин Сокальського району.

Недільна знаменита тим, що у Другій світовій війні село було повстанською столицею, де відбувався вишкіл молодших командирів УПА. У 1944 р. там відбувся Всеукраїнський з'їзд, де була створена Українська Головна Визвольна Рада. Президентом України обрали Кирила Осьмака з Полтавщини, а віце-президентом Василя Мудрого з Тернопільщини. Членами президії були отець-доктор Іван Гриньох та Іван Вовчук, а головою секретаріату обрали генерала УПА Романа Шухевича.

На горі Діл відбувся бій між німецькими військами і загонами УПА. В бою загинуло 43 повстанці, які захоронені в братській могилі. Там збудували унікальну «Вежу пам'яті» висотою 43 м., бо саме стільки вояків загинуло за Україну.

Безбожна радянська влада розібрала храм св. Миколая, дерев'яну споруду XVIII ст. під приводом передачі в музей. Насправді відвезли в село Лаврів, де біля монастиря це все пропало. На її місці, ще в 1959 р. вірні скрито збудували досить велику каплицю св. Миколая, яку таємно освятив великий сподвижник УГКЦ – екзорцист о. Василь Вороновський.

Нову церкву Вознесіння Господнього, збудовано у 1998 році трішки вище і посередині села. Це сталося за старанням о. Василя Кундика, вихідця з села, а потім пароха з 1990 р. по 2003 р. На його місце призначили мене і я там служив до 2017 р.

З найактивніших парафіян хочу відзначити Любу Рурич, Михайла Топільницького, Теодозія Яника, Ігоря Піхоцького – ініціатора побудови «Вежі пам'яті», якою він опікується по сьогодні.

Прийди, Ісусе

Господи Ісусе і мій Боже,
В цьому світі Ти все можеш.
Зійшов Ти з Божої висоти,
Щоби нас від мук спасти.
У Тобі ми Бога пізнали,
Бо сліпі бачили і мертві воскресали,
Тебе як Т्रиединого Бога вітали
І в покорі Тобі своє серце віддали.
Ми живемо серед страждань і біди,
Нам Ти на поміч прийди.
Наші болі й печалі зціли,
Щоби із Тобою до неба ми йшли.

Народження з висоти

У 1993 р. мене перевели на парафію в село Стрілки, де праці стало набагато більше. У мене, через мою зайнятість, як мені тоді здавалось, не було зовсім часу: молитва як-небудь, а Служби Божі – це обов'язок. Тішив себе тим, що я все те роблю для Бога, одночасно відчуюючи, що роблю зовсім не те, чого від мене вимагає Господь. Я почав бачити все те лицемірство, яким живуть деякі духовні особи, а про мирян навіть і мови немає. Що найстрашніше для мене самого – я був таким самим лицеміром, бо хотів подобатися людям, щоб не відрізнятися від інших. Хоч і через силу, але вживав алкоголь, осуджував інших, був постійно незадоволений собою, часто сварився з дружиною.

Одного разу на реколекціях для священників я зрозумів, що мені потрібно змінити життя, бо інакше наступить духовна катастрофа. Перше, що я собі постановив, це читати щодня

Святе Письмо. Через якийсь час я змусив себе відмовляти повне церковне добове правило, тобто Вечірню, Утреню, Часи, Повечір'я, Північну, Молитовний Псалтир по одній катизмі, вервичку і приватні молитви. Це почало забирати в мене мінімум три години, інколи набагато більше.

Від алкоголю я відмовився вже давніше, на даний час це більше двадцяти років. Також відмовив собі їсти м'ясо. Під час молитовної пустині Господь мені відкрив ще інший дар – молитви мовами, а також дав мені дар зцілення хворих. Моє життя змінилося кардинально. Я відчув потребу в молитві, подібно як людина хоче їсти, спати, дихати. Через о. Ігоря Царя я пізнав, що таке харизматична спільнота. Це те, про що говорить ап. Павло, порівнюючи Церкву до тіла, бо в Церкві всі члени служили тими дарами, якими Дух Святий наділив їх з любов'ю.

У 2011 році до мене на парафію приїхав о. Ігор, щоб кілька днів провести в гірській місцевості для відновлення здоров'я. Вже другий рік він був у важкому стані, після операції на коліно. Саме це пережиття змусило його змінити свій погляд на харизматів і шукати порятунку. Він щодня молився дві-три години мовами, окрім інших молитов. Отець Ігор подарував мені книжечку о. Еміліана Тардіфа «Ісус – Живий», яку я з величезним задоволенням швидко прочитав. Це був поворотний момент у моєму житті. Я зрозумів, що Ісус може мене використовувати для євангельського служіння, якщо я буду Йому довіряти і просити зодягнути мене силою з висоти. Тоді я попросив о. Ігоря, щоби поклав на мене руки і помолився за вилиття Святого Духа, що він і зробив.

Коли отець поїхав, я влаштував для себе духовну пустиню. Упродовж довгого часу я замкнувся в себе вдома, постійно постив і молився, нікуди не ходив, тільки на Службу Божу.

Однієї ночі, коли я молився, почувся мені на вулиці за вікном гамір і крик: «Херувим іде шестикрилий, багатookий!» Я зірвався на рівні ноги, вибіг на вулицю і питаю: «Де він?» Я побачив перед собою шестикрилого Херувима. Крила вкривали руки

та ноги, а за плечима в нього були підняті крила. Так як була ніч, то я не міг добре розгледіти його багатьох очей і кажу: «Де твої багато очей?» Він відповів: «Не бійся, торкнися», – і взяв мене за руку. Я побачив, що в нього очі були і на грудях, до яких я торкнувся.

Аж після цього я зауважив, що він за руку тримає хлопчика, приблизно 12 років, скромно одягненого, в костюмчику. Він сказав: «Це твій син». Від цих слів я був приголомшений. У нас справді мав народитися син. Коли дружина виношувала дитину, то ми поїхали на медичне обстеження у Львів до дуже відомого на той час гінеколога. Не знаю, як чоловік із таким величезним досвідом не міг визначити вагітність жінки і поліз рукою. Після того почалося відшарування плаценти і стався викидень. Ми дитинку похоронили на гробі мого батька. Я для себе назвав його Іваном.

У видінні я кинувся до дитини, пригорнув до себе і кажу: «Івасику, хлопчику мій, я люблю тебе». Ось ці обійми ніколи не забуду. Від нього і від мене йшла така любов, що подібного і такого сильного відчуття любові я ніколи не відчував. Це ніби торкнувся самого Бога. Говорю: «Синочку, я тебе люблю, ходи зі мною». – Але чую: «Ні, він піде зі мною, а ти залишишся». І на цьому все закінчилось. Я опинився знову в кімнаті і проплакав до ранку. Навіть сьогодні без сліз і любові в серці не можу згадувати цю подію.

З цього моменту Бог починає діяти в мені через харизми, які я почав застосовувати на практиці. У той період ми шукали харизматичні спільноти, які вже були у Львові, Чорткові та інших містах. Я ревно прагнув дарів Святого Духа, шукав знання, їздив на вишколи, щоб молитися за зцілення і звільнення. Мене не зупиняли у пошуках ніякі обставини.

Одного разу я мав їхати на навчання у Хмельницьку область. Тема заняття: «Як звільняти одержимих злими духами». Це дуже важливо для мене, але диявол не хотів мене туди пустити. На парафії помирає людина і треба її хоронити. Я шукаю заміну,

а як тільки домовився, то чую, що помер мій святитель владика Юліан Вороновський. Здавалось би, безвихідна ситуація, але Бог хотів, щоб я був на вишколі. Тому ввечері їду на парастас Владики, а зранку на науку. Це було варте того, бо виніс звідти багато практичних застосувань, якими користуюсь до сьогодні.

У 2012 р. харизматична спільнота з Самбора запросила мене, о. Ігоря Царя, о. Ігоря Ільківа і о. Романа Копитяка на молитовну зустріч. Ми провели її з великим ентузіазмом. Молилися за людей і вони зцілялися. Але були там інші священники, які вишукували негативне і з цим потім йшли до єпископа. У частині «Ділення» о. Ігор Цар попросив мене розповісти присутнім про видіння Херувима, яке на нього зробило дуже велике враження. Після цього донощики поїхали до єпископа і дослівно, як мені він сам передав, сказали: «Владико, рятуйте о. Володимира, бо з ним біда». За кілька днів після цієї зустрічі я звернувся з листом до єпископа, щоб призначив духівника для цих спільнот, бо вони мов вівці без пастиря. Я мав добрий намір, бо дбав про людські душі, але мені сказали, що це була моя помилка. Ну, якщо це помилка, то яка в них тоді мораль? Однак для мене це не минуло безслідно.

Хай буде воля Твоя

На скорбнім ложі мого життя
Лежу, покинутий всіма,
Кличу: Господи, це ж я –
Твоє заблукане ягня,

Була слава, визнання,
Все швидко кануло, нема,
А ворог стоїть, сміється здалека:
За віру твою відплата така.

Я став погордою народу,
Якому не жалів життя.

Зате отримав вінець Христа,
І як Спаситель нині кличу я:
Хай буде воля Твоя!

Після горя і біди
Будуть кращії часи.
А може кануть в небуття.
Та голову схиливши, кличу я:
Хай буде воля Твоя!

Переслідування і нове життя

Я служив у селі Стрілки, де після розвалу союзу залишилася звіроферма, яку почали розтягувати люди. Там була недавно збудована і вже розграбована контора – двоповерхова будівля і територія землі площею 1,5 га. У ті роки в єпархії шукали ділянку землі в гірській околиці для молодіжного реколекційного центру. Пробували щось випросити на території села Розлуч, але з цього нічого не вийшло. Тоді я вирішив на парафіяльних зборах, щоб приміщення і територію звіроферми передати єпархії. Для цього потрібно було віддати свій майновий сертифікат (пай) тим людям, які там працювали. Це приміщення було оцінене в 360000 гривень. На той час дуже великі гроші. Мені доводилося шукати тих людей, які мали сертифікати. Я мусів прикинутися, переконувати і просити. Мені вдалося виробити право власності на цей будинок для єпархії.

Приїхав єпископ, щоб його освятити, а коли почав дякувати всім, то забув про мене. Це викликало обурення запрошених гостей, які добре знали, хто цим займався. Почався шум. Я ніколи не шукав слави і тому молився: «Господи, я не хочу похвали, Ти будеш моя нагорода». Після цих урочистостей я попросив єпископа призначити духівника для харизматичних спільнот єпархії. Однак те, що відбулося при цій розмові, було топтанням моєї людської гідності. Нехай Господь йому цього не пам'ятає, а я прощаю.

Ось як висловився один реколектант: «Найболючіше можуть принизити людей богопосвячені особи, бо від них це найбільше болить. Влада без любові робить з людини тирана і деспота». Тоді я вперше у своєму житті зрозумів значення слів Ісуса Христа: «Коли хтось хоче йти за Мною, хай зречеться себе самого, візьме на себе хрест свій і йде слідом за Мною» (Мр 8:34). З цього дня я почав ще більше молитися за єпископа.

Крім того, масла у вогонь підлив колишній державний службовець, який поскаржився на мене єпископу, що я дуже скоро закінчую Літургію. Це можна було мені особисто сказати і вирішити проблему. Насправді, я нормально правив – 1,5 години, завжди казав проповідь, але мусів їхати на другу Службу Божу о 10.00 та на третю о 12.00. І це по гірській дорозі, без відпочинку і їжі, а ще хрестини, шлюб чи похорон. Це чудо від Бога, що я стільки років мав силу виконувати свої обов'язки і нести хрест священничого служіння.

В короткому часі прибігає жінка того, що ходив жалітися до єпископа, і благає мене: «Отче, рятуйте, бо люди хочуть нас вигнати з села!» Я поговорив з парафіянами і все минулося, але такі речі безслідно не проходять, бо відбиваються на здоров'ї.

Після тої жакливої розмови з єпископом я хотів залишити парафію і священство, а тому написав прохання про зречення з уряду і передав через декана. На той час в єпархії не було правлячого архиєрея, а тому декан передав це прохання владиці Григорію Комару. Коли він прочитав це, то відразу приїхав до мене і почав вмовляти не робити цього. Це справді Божий чоловік, бо і зараз він залишається для мене ангелом-охоронцем, за що я йому щиро вдячний.

Це пережиття спонукало мене до дії. Я створив на парафії біблійний гурток. Запросив до нього молодих перспективних людей, групу з 10 осіб, де почав їм читати і пояснювати Святе Письмо. Робив акцент на житті апостолів і дії Святого Духа через них. Це дало свій перший результат, бо двоє молодих людей, нині подружня пара Олег Лопушанський і Юля, дуже

пройнялися Словом Божим. Олег постійно приходив, радився, тішився, що він вже почав молитися мовами і хотів би себе реалізувати для служіння Церкві. Справді, дивні і незвідані шляхи Господні.

Олег хотів вступати в семінарію і я його готував до цього. Я тоді був у приймальній комісії і це збільшувало його шанси. Однак він не вступив і тепер я знаю чому, бо Господь вибрав його для зовсім іншого служіння. Я дав йому номер телефону і він розшукав у Дрогобичі харизматичну спільноту. Можна сказати, що Олег просто ввірвався до неї, запросив багатьох молодих людей і вони налагодили зв'язки зі спільнотою «Благословення» у Львові. Їм запропонували перейняти досвід польської спільноти «Галилея» з якою почали тісно співпрацювати, перейнявши назву, статут і навчальну програму. Олег став її директором. На даний час він закінчив Український католицький університет у Львові. Зараз спільнота налічує понад 500 членів і їхня кількість постійно зростає.

Коли спільнота розрослася, тоді на умовляння владики Григорія правлячий архиєрей погодився призначити духівником спільноти о. Ігоря Козанкевича. Як тільки був виданий декрет, я тут же запросив спільноту провести в себе на парафії курс під назвою «Нове життя». Ми створили п'ять малих молитовних груп, так званих «Домів Воскресіння», де налічувалося майже 40 осіб. Запровадили курси духовної формації для тих членів, які хочуть себе реалізовувати в подальшому служінні для Церкви. Є створені курси для керівників «Домів Воскресіння». Спільнота мала дуже великий успіх і її членів ставало щораз більше. Ми вже просили нових, які приходили, щоб трішки зачекали, бо організуємо новий курс. Усе було прекрасно, і здавалось: ось те, чого ми так прагнули, нарешті відбулося.

Але як ми помилялися! Ворог використав проти нас все, щоб нас знищити. Для багатьох це було щось нове і незрозуміле. А якщо незрозуміле, то на їх думку – зле, хоча насправді давно забуте і спотворене. Диявол не міг змиритися з тим, що з його

рук виривають душі і тому почав використовувати несвідомих християн, які стали очорнювати й паплюжити наші навчання і зібрання. Вони знімали на телефон і кидали в інтернет з підлими коментарями наші сценічні виступи, які ми використовували в навчаннях. Поширювали чутки, що то секта. Тоді посипалися на нас брехливі доноси.

Розповім випадок, який стався в селі. Одного дня поліція арештувала групу осіб, яких спіймали на гарячому. Була відкрита кримінальна справа. Одним з цієї групи був молодий батько трьох дітей, який із дружиною прийшов до нашої спільноти. Вони стали дуже активними учасниками і всім серцем потягнулися до Бога.

Якраз тоді мав відбутися суд, а ці люди сказали перед батьками, що чоловік брехати не буде, бо вони хочуть жити чесно. Якщо його посадять, то хай діється воля Божа. Дружина підтримала в цьому чоловіка і сказала, що вона сама буде виховувати трьох дітей і чекати на нього. Тому не важко уявити собі реакцію батьків, котрі є формальними християнами. Вони поїхали зі скаргами й брехнею в єпархію і виговорювали на нас нісенітниці, приховуючи правду. Мене викликав єпископ і я сказав в чім справа. Він був дуже здивований і визнав, що я маю рацію. Ця справа, дякувати Богу, завершилася щасливо і ніхто не постраждав, але скільки на нас вилили бруду!

Постраждала репутація нашої спільноти «Галилея». Я на проповідях постійно вчив, що недостатньо є ходити в церкву і давати пожертву. Дехто думає, що тільки тим спасеться. Тому ми маємо в храмах одних людей, а після Літургії зовсім інших, без любові до ближнього. Людина спасається не ділами закону, а виключно благодаттю Божою. Так говорить ап. Павло: «Бо ви спасенні благодаттю через віру, і це не від нас: воно дар Божий. Воно не від діл, щоб ніхто не міг хвалитися» (Еф 2:8).

Такі люди на похоронах заслонюють, вікна, дзеркала, кладуть хліб на домовину, перевертають лавки, а після виносу мерця швидко двері зачиняють. Коли запитати людину: «Для чого

ви так робите?» Тільки одна відповідь: «То так має бути, бо в нас такий обряд!»

Коли ж людина починає жити за Словом Божим, не бреше, не п'є горілки, не сквернословить, не лицемірить, ходить до Святого Причастя, не пропускає Літургії, то на них кажуть: дивися, який святий, яка свята! Світ ненавидить тих, хто пливе проти течії.

Ось що розповіла мені одна парафіянка. В її хаті серед тижня зібралася молитовна група. В цей час повернувся із заробітків її чоловік. Коли побачив, що на столі горить свічка і семеро людей читають Святе Письмо, то дістав нервовий приступ і повиганяв їх з хати. Я, роздумуючи над почутим, сказав їй, що якби на столі стояла пляшка горілки і добра закуска, то не було б ніяких проблем. Навпаки, чоловік би ще одну пляшку приніс і був би дуже веселий та сказав: «слава кпрс – капусті, петрушці, редисці, салату!» Так вчили при комунізмі, а нова євангелізація таким людям не підходить, хоча вони вважають себе віруючими. «Народ гине через брак знання» (Ос 4 : 6).

Напевно, що всі чули про трагедію корабля «Титанік», який затонув у першому ж плаванні. На борту було 2000 пасажирів, із яких врятувалося лише 700. Але ніхто не чув про подібну трагедію в радянському союзі з круїзним кораблем «Естонія» у Балтійському морі. На його борту було 1000 пасажирів, із яких вдалося вижити лише тридцятьом. Величезні хвилі вдарили в корабель і він почав швидко тонути. Ті, які були на верхній палубі, почали стрибати в крижану воду. Вдалося опустити кілька човнів і матроси почали рятувати тих, які ще не замерзли у воді.

Одну молоду жінку, ледь живу витягнули з води, і їй було дуже-дуже холодно. Та раптом, в одну мить, їй стало тепло-тепло і одночасно байдуже. Їй почало маритися, що вона вже в безпеці і коли вже засинала, хтось крикнув їй до вуха: «Не спи, бо сон – це смерть!»

До своїх вірних на проповіді я крикнув на повний голос: «Не спіть, бо сон – це смерть! Ви себе приспали, ви в страшній

небезпеці. Подивіться навколо себе: народ гине від пияцтва, розпусти, наркотиків, куріння, грошолюбства, лицемірства. Подивіться між собою, де ваші діти? На свято Миколая ми роздали дітям 200 подарунків, а сьогодні в храмі тільки двоє дітей. Я не маю права мовчати і не буду вам на вушко муркотати, а буду кричати!»

Почався шум і деякі люди вирішили писати листа до єпископа зі скаргами. Серед протестуючих були й такі, що гнали самогонку і споювали людей, а я за це їх дуже картав. Після цього я звернувся до парафіян з такими словами: «Вже 27 років служу вам вірою і правдою. Скажіть мені, чи я щось від вас вимагав, чи взяв більше від того, що мені належалося по праву, а кого я скривдив, то поверну вчетверо!»

Я вийшов з церкви, а за мною вибіг дяк Микола і ми поїхали на Спаський перевал, де я розстрошив свою машину. Слава Богу, що ми живими залишилися! Ось до якої трагедії довела довголітня підступна діяльність фальшивих людей і деяких духовних осіб, які ненавидять харизматичний рух, тобто нову євангелізацію в Церкві. Вони роблять все, щоб парафія була мертва, а не жива; щоб в храмі були тільки старі бабусі, а молодь нехай проявляє себе в барах і клубах.

Я майже всі роки правив по три Літургії в неділю і свята, постійно в напрузі, в холоді і недосипанні. Виснаження та різні пережиття підірвали моє здоров'я. За кілька днів єпископ на моє місце призначив іншого священника, хоча без згоди на це хворого священника не мав права так робити. Навіть коли помирає священник, то іншого призначають лише після закінчення сорока днів. Тому, щоб облегшити єпископу цю проблему, я написав прохання про вихід на емеритуру (пенсію).

Після випробування і хвороби, завдяки яким я позбувся старої людини, Господь навчив мене безперервної молитви. Хіба заради цього не варто було те все пережити! Тепер я розумію задум Божий. Господь мене відокремив для того, щоб дати мені нове служіння. І за це я безмежно вдячний Богу.

***Повідомлення від Ісуса передане отцю Володимиру
через Бурмич Анну 28.01.2020 р.Б.***

«Сину мій, преобрази мир духові твоєму. Найперше прагну, щоб ти довірився Моєму провидінню і Моєму милосердю. Для Мене немає нічого неможливого і все, що зле, Я в спроможі перетворити на добро. Тому не падай духом, адже Я з тобою. Якщо Я з тобою, то чого журитися. І кожен, хто бажає вчинити ближньому біду, той сам до неї потрапить.

Я дуже тебе люблю, бо вірних мало і щодо тебе маю Свої плани. Твердо і непохитно вір в Мою силу і Моє милосердя, приклонись до Мого серця і черпай з нього всежиттєдайну силу, яка так потрібна для поступу вперед і виконання Моєї волі. Нехай Моя любов наповнить твоє серце миром, мужністю і витривалістю до кінця. Амінь».

«Скажи Отцю Володимиру, що Бог його дуже любить і щодо нього має особливу місію». Смс – повідомлення отримала Яворська Наталія 7.07.2020 р. Б.

Хочу навести такий приклад Божого попередження. На занятті духовної формації в Стрілках у храмі ми взяли один одного за руки і молилися мовами. Хтось запитав: може до когось було якесь слово? Ми розуміли, що наша переміна життя декому не сподобається. Хтось сказав: «Це не ваша війна!» І розповів, що під час молитви бачив, як вгорі над нами літало біле пір'я, яке мало означати, що там вгорі іде війна, ангели з демонами воюють за нас. Ми не покинуті, нас охороняє Господь і ціле небо. Про це вчить Церква, а найкращим підтвердженням є молитва «Ангеле мій».

На цьому прикладі бачимо, як здійснюються слова ап. Павла. «Бо буде час, коли люди не знесуть здорової науки, але за своїм уподобанням зберуть навколо себе вчителів, щоб уприємнювати собі слух, і від правди відвернуть вухо, а повернуться до байок. Ти ж будь тверезим у всьому, знось напасті, виконуй працю євангелиста, виконуй свою службу» (2 Тм 4:3).

Тим, які хочуть боротися зі спільнотою, раджу прочитати те, що сказав Гамалійл: «Зоставте тих людей, лишть їх, бо коли від людей цей задум чи ця справа, вона сама собою розпадеться. Коли ж від Бога, ви не зможете звести їх зо світу, – щоб ви часом не стали противниками Бога». Послухалися вони його ради» (Ді 5:38).

Господь – надія світу

Бог кличе світ до каяття,
За нього Він поклав Своє життя.
І дав себе прибити до хреста,
Де пролилася Кров Його свята,
За наші злочини й гріхи.
Бо ми шукали насолоди від життя
І йшли тим шляхом в забуття.
Наш милий Боже, не барися,
Врятуй цей світ, що так занепав!

Нова євангелізація і спільнота «Галилея»

У 1979 р. Папа Іван Павло II, перебуваючи на своїй батьківщині в Польщі, перший раз вжив термін «Нова Євангелізація», а в наступні десятиліття дав поштовх цілому руху вірних християн. Вони взяли за основу свого життя Святе Письмо – Слово Бога до людини і почали ним жити. Застосовували це на практиці, використовуючи дари і плоди Святого Духа, які зійшли на Церкву в день П'ятидесятниці.

Чому виникла потреба в новій євангелізації? Це не тому, що Євангеліє застаріло, а тому, що методи і підходи в проповіді Євангелія застаріли. Для чого в людей виникає потреба будувати чи купувати щось нове? Та тільки тому, що старе не відповідає вимогам сучасного життя.

Святе Письмо на сьогодні – це найбільш тиражована і поширювана у світі книга. Ще 40 років тому в радянському союзі вона була заборонена, а за поширення Біблії люди отримували ув'язнення.

Нині Слово Боже доступне кожній людині. Ще 100 років тому ним володіла тільки верхівка суспільства, а читали для простого люду лише в храмах і монастирях. Пояснювати його мали право тільки згідно коментарів Святих Отців.

Людина, яка прагне правди і призиває Святого Духа, завжди отримає те, що просить. Ісус каже: «Чи є між вами хтось такий, коли син у нього попросить хліба, дасть йому камінь?» (Мт 7:9) Бог хоче, щоб ми шукали, просили, стукали, бо читаємо: «Спробуйте і подивіться, який добрий Господь. Блаженний, хто до Нього прибігає» (Пс 34:9). Господь бачить серце людини, коли воно щиро прагне шукати істину і відкривається людині у своїй доброті.

У 2013 р. Папа Франциск на першому році свого понтифікату звернувся до Церкви з посланням «Радість Євангелія». Він піднімає проблему євангелізації, наголошуючи, що методи, які Церква застосовувала дотепер, мало дієві. Папа говорить: «Запрошуємо усіх християн, в якому місці чи ситуації вони б не перебували, вже тепер відновити особисту зустріч з Ісусом Христом, або принаймні дозволити Йому знайти себе, намагатися робити це щодня і наполегливо. Немає жодних підстав вважати, що когось це не стосується, бо ніхто не позбавлений радості принесеної Господом. Нова євангелізація повинна залучати до активної участі кожного охрещеного. Це переконання стає закликом до кожного християнина не відкладати обов'язків євангелізації. Кожний християнин має бути місіонером у тій мірі, в якій зустрівся з любов'ю Бога в Христі Ісусі».

Саме на подібні заклики Папи Івана Павла II у 1992 році в Польщі була заснована спільнота «Галилея». Вона ставить за мету готувати мирян до євангелізації, відповідаючи на заклик воскреслого Христа: «Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи» (Мт 28:19).

Досвід польської спільноти було запозичено вірними УГКЦ, які повністю перейняли їх програму і досвід. Нині вона діє у Львові, Дрогобичі, Самборі, Трускавці, Уличному, Стрілках,

Перегінську, Брошневі, Франківську, Преображенці, Энергодарі, Кам'янському та інших. Ми зустрічаємось раз на тиждень у «Домах Воскресіння», щоб прославляти Бога, читати Слово Боже і роздумувати над ним, ділитися тим, як Бог присутній в нашому повсякденному житті. Також користуємося інтернет-домами, через які маємо зв'язок з цілим світом.

У Стрілках лідером спільноти є Перуцька Галя. Їй 29 років, має чоловіка і двоє дітей. Вона прекрасна дружина, з малесенької дитини ходить до церкви. Фактично вона врятувала нашу спільноту від розвалу після того, як на нас прийшли гоніння. З її групи ні один член не покинув спільноту. На даний час Галя і Наталя Яворська ведуть інтернет-доми однодумців в Україні і для заробітчан у світі. Разом вони розпочали вести курси у школі «Нове Життя».

У своїй практичній діяльності ми користуємося дарами і харизмами Святого Духа. Саме ця обставина, насторожила консервативно налаштованих священників до спротиву. Яких лише ярликів нам не начіпляли: сектанти, розкольники і т. п. Деякі духовні особи на дар Святого Духа – молитву мовами – кажуть, що то від диявола, і так вчать людей. Ось до чого дожилася Церква! «Коли ж те світло, що в тобі – темрява, то темрява – якою ж великою буде!» (Мт 6:23)

Лідером спільноти «Галилея» в Україні є о. Роман Братковський. Саме йому довелося найбільше страждати за те, що ревно служить Богові. Була створена комісія з єпископів, яка врешті розставила всі крапки у цьому питанні. Вона визнала, що ми діємо цілком легально, в дусі навчання і заклику Церкви до місійної діяльності мирян.

Я в Церкві з малесенької дитини і вже 30 років маю досвід парафіяльного служіння. Скільки себе пам'ятаю, завжди був у Божому храмі. Я знав державну церкву радянського союзу і знайшов УГКЦ в підпіллі. Став її членом і мав з чим порівнювати. У час заборони УГКЦ я вступив до семінарії. Якими щирими і непохитними у вірі були тодішні єпископи, священники і вірні!

Ця ідилія тривала до тих пір, поки Церква не вийшла з підпілля. Усе відбулося один до одного так, як сталося в 313 році. Костянтин Великий проголосив християнство державною релігією і Церкву почали використовувати на свою користь. Політики наввипередки почали хреститися і будувати величаві храми – все в золоті. Тільки диву дивуєшся, як могла Церква так деградувати від первозданної простоти до царської пишноти. Коли неможливо було знищити Церкву гоніннями, тоді лукавий запропонував їй розкіш. «Неправедний хай ще неправду чинить, і скверний нехай ще скверниться, і праведний ще творить правду, і святий ще освячується» (Од 22:11).

Сьогодні ми дивуємося, чому зникли з Церкви харизми, а дехто каже, що вони непотрібні, бо ми вже все отримали у Святих Тайнах. А коли Святий Дух зі Своїми дарами і харизмами пробився назовні через тих людей, які за основу свого життя взяли Святе Письмо, то їх починають деякі церковні діячі переслідувати.

У ранній Церкві, після її легалізації, люди, які хотіли бути вірними Богу, мусли втікати у пустелю, бо тільки там, подалі від суєти світу, вони могли відкрити у собі дари і харизми Святого Духа. Дивлячись на їхнє життя і дію Святого Духа, простолюди почав горнутися до них. Сьогодні ми їх почитаємо Святими і ставимо за приклад для наслідування. Називаємо це святоотцівським переданням і традицією, яку знову, на жаль, диявол використав проти Церкви. Вірним заборонили самотужки вивчати Святе Письмо. Новий Завіт почали перекладати лише в 16 ст., поки все це вилилося в Реформацію з її наслідками як негативними, так і позитивними.

Ми маємо таку ж ситуацію й сьогодні, але більш колоритну. На початку було лише дві вітки Христової Церкви – Східна і Західна – зі своїм богослов'ям. Вони доповнювали одна одну і проіснували в єдності до 1054 р. А на сьогодні маємо безліч найрізноманітніших Церков. Наприклад, протестанти роблять особливий наголос на Святому Письмі. Вивчають і досліджують

його, при цьому часто суперечать одне одному, а відтак роз'єднуються. Західна, а особливо Східна Церква зробили наголос на святоотцівське передання і традицію, якими користувалися майже 2000 р. Лише на початку ХХ ст. почали заохочувати вірян до читання Святого Письма і то з великим застереженням, вбачаючи в цьому ніби загрозу церковній єдності.

Щось подібне відбувалося в Юдаїзмі. Равини і книжники почали пояснювати Тору (Старий Завіт) своїми коментарями так, що виникла потреба додати до Тори – Мішну. Це коментарі равинів, а згодом створили Талмуд – коментарі на коментарі. Ось хоча б один факт, всім добре відомий. Бог на горі Синай дав 10 Заповідей Божих, а равини зробили обов'язковими до виконання 613 заповідей. Нині ми маємо таку ж саму ситуацію, де людське передання ставиться вище за те, що записано в Слові Божому.

Мало хто знає, що «святий» у юдаїзмі кедуша – це чистота, перекладається нашою мовою як «інший», чи «відмінний», або відокремлений від грішників. А тепер уявімо собі, якою була Церква за часів перших християн – люди наворачталися до Бога, бо християни були іншими, відокремленими, святими.

Чому в наш час виник харизматичний рух? Та тільки тому, що людина, яка починає жити за Словом Божим, може відчувати й переживати на собі дію Святого Духа і серце її наповнене любов'ю. Дух Святий пробився до сучасної Церкви саме через Слово Боже. І то не з верхів, які нібито взяли у свої руки провід Церкви, а знизу, від тих, які взяли у свої руки Біблію і нею почали жити, а не просто коментувати її. Харизматичні рухи пробивалися до Церкви, де вже християни зі Словом Божим відкрили для себе силу і дію Святого Духа.

Думаю, що блаженніший Святослав, як Глава і Отець УГКЦ, складаючи плани розвитку нашої Церкви, проголосив програму: «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом». А це якраз і є відображенням програми св.Івана-Павла II «Нова Євангелізація».

Синод єпископів цю програму підтримав одностайно, але які результати? Правда, що за допомогою ЗМІ можна створити ілюзію успіху, але збудувати нову Церкву неможливо, якщо не зруйнувати старого мислення. Бо старе не допускає вільно діяти Святому Духові згідно слів Ісуса Христа: «І спізнаєте правду, і правда визволить вас» (Йо 8:32). Правду відкриває Святий Дух. Однак для цього потрібно народитися з висоти і творити малі спільноти, групки з поглибленим читанням Святого Письма. Члени спільноти мають обмінюватися особистим досвідом. Мусять бути керовані людьми, котрі мають духовний досвід, і в Церкві є керовані єпископами, священниками, які особисто по-новому пережили своє хрещення Святим Духом.

Духовні особи, які не народилися з висоти і не відкрили для себе Ісуса Христа, як щось особисте, інтимне, нездатні до нової євангелізації. Багато з них переконані, що вони все правильно роблять, так, як того вимагають церковні канони. Ось тут криється найбільша помилка.

Християнство - це не традиція, а наші особисті відносини з Ісусом. Реальна зустріч з Христом вимагає від кожного з нас жити так, як жив Христос. Коли б ми – священники своїм прикладом навчили вірних дотримуватися євангельських засад, то в нас взагалі не було б ніяких фінансових чи матеріальних проблем. Ось приклад: маємо в спільноті людей, які добровільно, без будь-якої агітації приносять десятину на потреби спільноти. Саме звідси ми фінансуємо наші курси, духовні формації, рекolleкції, з'їзди тощо.

Проблема лише одна – старе мислення рубає все прогресивне і Боже, як і у всі часи християнської історії. Часто дехто не усвідомлює того факту, що можна стати ворогами Христа, неправильно проповідуючи Його. Результати їхньої діяльності є такими, як бачимо: в храмі одні люди, а поза храмом – цілком інші.

Ісус каже до Никодима: «Не дивуйся, що я сказав тобі: Треба вам уродитися з висоти. Вітер віє, куди забажає, і шум його

чуєш, а не відаєш, звідки приходить і куди відходить. Так бо і з кожним, хто народжується від Духа» (Ів 3:7). «Я вам пошлю те, що Мій Отець обіцяв був. Сидіть у місті, аж поки не одягнетесь силою з висоти» (Лк 24:49).

Всіх цих проблем в Церкві не буде, якщо ми дозволимо Святому Духу народити нас з висоти. У святих Тайнах Хрещення і Миропомазання нас зачато, але ми духовно так і не народились. В нас світське мислення і недовіра до надприродних дарів, які просвітлюють серце і душу, розпалюють любов до Бога і людини, щоб виконати Господню волю. «Бо уста священника мають берегти науку, і з уст його люди очікують повчання, бо він – ангел Господа сил» (Мал 2:7).

Довірмося Богу

Рвемся сподобатись людям,
Яким нема діла до нас.
Ні щастя, ні ціль не здобудем,
Лиш марно втратимо час.

Всім серцем довірмося Богу
І все навколо зміниться враз.
Чудесними будуть дороги,
Якими Бог попровадить нас.

Роздуми про Церкву

Церква – це містичне тіло Христа, а ми члени цього тіла, і як говорить ап. Павло: «Ніхто ж ніколи не ненавидів свого тіла, а навпаки, він його годує і піклується ним, як і Христос Церквою, бо ми члени тіла Його» (Еф 5:23). Бог шукає людей, які мають відкритий слух і здатні чути Слово Боже та проповідувати його тими методами, які Він сам обирає. Бо так виглядає, що ми впритул наблизилися до апокаліптичних часів. «От, стою при дверях і стукаю: як хто почує голос Мій і відчинить двері, увійду до нього і вечерятиму з ним і він зо Мною. Переможному

дам сісти зо Мною при престолі Моїм, як і Я переміг і сів з Отцем Моїм на престолі Його. Хто має вухо, нехай слухає, що Дух говорить Церквам» (Од 3:14).

Чому розвалилася Ізраїльська держава? Те, чого прагнув цар Давид, який був послухний Богу, розвалив його син Соломон, незважаючи на те, що збудував храм і був наймудрішим правителем на землі. Він дозволив жінкам зі свого гарему поклонятися поганським божкам, приносити їм жертви і сам кадив їм. Вже син Соломона Ровоам розділив країну на два царства – Ізраїль і Юдею, які проіснували 256 років. Відтак вавилоняни зруйнували храм і знищили більшу частину народу, а залишок забрали на 70 років в неволю. Це була кара за відступництво від Бога.

Після повернення з неволі збудували другий храм у V ст. до н. е., який проіснував до 69 р. н. е. Саме служителі храму первосвященники, старші касти книжників, фарисеїв і садукеев руками римських властей розіп'яли надію Ізраїля – Месію-Христа. Через 30 років від храму не залишилося каменя на камені, а держава Ізраїль на 2000 років щезла з карти світу. Тільки в 1948 р. знову відновилася.

У 1453 р. турки-османи поклали край Візантійській імперії та її 1500-літній традиції греко-римського регіону і завдали важкого удару по християнському світі. Церква повною мірою стала залежною від волі турецької влади, яка постійно втручалася в її справи. Без згоди султана не могли призначити ні одного патріарха. Ще й платили за своє призначення. У XVI ст. за 100 років було поміняно 100 патріархів, багато з них служили лише кілька місяців.

Тепер поглянемо на Російську ПЦ. Ненаситна жадоба влади, слави і грошей, моральний занепад духовенства призвели до більшовицької революції, нищення храмів і Церкви. Жертвами червоного терору у світі стали сотні мільйонів людей! «Злочинець той, хто зі своєї сили робить собі бога!» (Ав 1:11)

Папа Пій XII в 1943 р. сказав: «Людський розум, гордий у своїй силі, відмовив належному послуху Богові. Люди цілком

занедбали Бога і Церкву, зігнорували засади християнства як негідні себе і своїх часів, звикнувши до вигоди, багатства, розкоші. Це все їм помстилося, тому коли відкидають святість і релігію, у світі настає безлад, а в житті великі негаразди. Недостатньо просити посередництва Ісуса і Марії, недостатньо лише молитися. Треба, щоб всі визнали, що ця, найбільша від сотворення світу війна, є карою за образу Божого Милосердя і справедливості».

Ватикан опублікував текст третьої фатімської перестороги, але це неповне послання, лише частина. Одного разу журналісти поставили запитання Папі Івану-Павлу II: «Чому Ватикан ховає третю таємницю фатімської перестороги?» Папа відповів: «Що ви хочете почути? Якби ви почули, що всі моря і океани вийшли з берегів, від чого залишилась би тільки одна четверть людей. І це було б лише початком горя, чи це б вас потішило?»

У 1984 р. на Благовіщення Папа Іван-Павло посвятив Росію Непорочному Серцю Марії перед фігуркою Матері Божої з Фатіми. Сестра Люсія сказала, що ця посвята врятувала світ від третьої світової ядерної війни.

Якщо хтось протестує проти Папи і Богородиці, то хай подумає, кому він служить. Сьогодні світ знову стоїть на порозі третьої світової війни, яка змете з лиця землі «четверту частину землі» (Од 6:8). Є над чим подумати...

Люди набудували храми, монастирі та безліч споруд різноманітної прицерковної структури, якої є більше, ніж самих вірних, думаючи, що тим самим подобаються Богові і будуть спасенні. Придивіться до святих. Вони несли Богу серце чисте, а не матеріальні цінності, про що написано в псалмі: «Жертвуй Богові хвалу і віддай Всевишньому твої обіти. І клич до Мене за лихої години, Я визволю тебе, і Ти Мене прославиш!» (Пс 49:9)

Христос покликав нас до праці у Його винограднику: «Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа; навчаючи їх берегти все, що Я вам заповідав. Отож Я з вами по всі дні аж до кінця віку» (Мт 28:19).

Спасіння в наших руках. Ним є Слово Боже і дія Святого Духа, який просвічує серце людини. Він заохочує нас служити своєму Спасителю і Богу нашому, щоб принести плід у терпінні.

Закон Духа і життя

Закон Духа і життя звільнив мене
Від закону смерті і гріха,
Щоб сила Божа у мені жила
І надихала на добрі діла.

Світ лежить у владі гріха
І нас штовхає на погибель щодня.
Та в жертві Христа є зброя така –
Це віра і Кров Пресвята.

Кров спливає з хреста,
Вона змиває всю злобу гріха.
Для того, щоб душа ожила,
А живучи, славила Христа.

Ісус нам дарує вічне життя,
Готуючи місце у домі Отця,
Щоб невіста – Церква свята
Навіки славила Христа.

Страждання і ласка Божа

У нашому житті ми часто чуємо такі слова: «Головне здоров'я, а все інше можна заробити, лише було б бажання». У Святому Письмі ми знаходимо цитати, які цілком розбивають такі судження. Товит, ходив дорогами правди й справедливості всі дні його життя й чинив багато милостині своїм братам і народові. Усі його брати й дім Нафталі, його предка, усі приносили жертви бичкові, що Єровоам, ізраїльський цар, завів був у Дані, скрізь по горах Галилейських. Єдиний Товія ходив часто в Єрусалим на свята, як то було приписано з первоплодами та з десятинами

священникам. Другу десятину відкладав грішми й носив щороку в Єрусалим, а третю десятину роздавав сиротам, удовам та потребуючим (Тов 1:3).

Товит робить багато добра для своїх братів у неволі: ділиться хлібом з голодними і хоронить померлих таємно від властей. За те був позбавлений всього свого майна, потім осліп, залишившись лише з дружиною і сином Товією. У кожного природно виникне питання: «Чому так?» Але за чотири роки, через ангела Рафаїла, Бог йому поверне не лише зір, а й приведе в дім невістку Сару, і все закінчилося для них щасливо. З ласки Божої Товит жив 112 років, а його син Товія 117.

Подібну історію знаходимо в книзі Іова, але з більш трагічними наслідками для нього. Він був найбагатшою і найповажнішою людиною на Близькому Сході, але сатана позбавив його всього майна. Загинуло 10 дітей, якими дуже дорожив і приносив за них жертви, якщо ненароком згрішили. Злий дух вдаряє Іова проказою і хоче, щоб він нарікав на Бога. Але Іов не промовив жодного нерозважного слова. Навпаки казав: «Приймали ми добро від Бога, а лиха то й не приймати?» У всьому тому не согрішив Іов своїми устами (Іов 2:9).

Виникає питання: як міг супротивник діткнутися його? Іов доводив своїм товаришам, що він невинний. А насправді в нього були два гріхи: перший – це страх. У Новому Завіті слово «не бійся» чи подібне до нього сказане 365 разів, тобто на кожен день. Що таке страх? Це найпотужніша зброя диявола. Іов боявся за своїх дітей чи, бува, ненароком вони не згрішили, і тим самим образили Господа. Страх відчиняє двері душі, робить людину вразливою, паралізує розум і волю.

Другий гріх, ще страшніший, – це гордість від своєї праведності. Іов готовий навіть битися за неї: «Та я бажаю говорити з Всемогутнім, я хочу на прю з Богом стати. Що ж до вас, то ви, архимники, нездатні лікарі – усі ви! Коли б то ви уже замовкли! Це була б ваша мудрість» (Іов 13:3). Він хоче затулити всім рота, не приймаючи ніяких доводів. Але коли починає говорити Бог,

тут же Іов схиляє голову і покірно визнає: «Я чув лиш те, що говориться про Тебе, але тепер на власні очі Тебе виджу! Тому смиряюся і каюся на поросі та на попелі» (Іов 42:5). Ми знаємо, чим це все закінчилося. Бог до того всього, що мав Іов, додав двічі, і після цього Іов прожив ще 140 років. Така велика сила покаяння перед Богом!

Сам Христос страждав невинно. Він як людина тужить і переживає. Йому як Богочоловіку навіть важче від усіх, бо знає все наперед, молячись в Гетсиманському саду: «Смуток у мене на душі – аж до смерті!» (Мт 26:28)

Страждання невинних є спасаючою жертвою для грішників і в цьому є найбільша таємниця Божа. Страждання не є покаранням, а ліками для душі, як для самотньої людини, так і для багатьох, навіть цілих народів.

Марія Вальторта у книзі «Богочоловік» описує діалог між Симоном та Ісусом про страждання: «Біль не є покаранням, якщо його у правильному дусі сприймають і використовують. Біль – як священство, Симоне. Усім доступне священство. Священство, яке дає велику владу над серцем Божим. Біль – це велика заслуга. Народжений із гріхом, він умилює справедливість. Бог може повернути на добро те, що зробила ненависть, щоб спричинити біль. Я не хотів жодного іншого засобу, щоб стерти провину, бо немає засобу могутнішого за цей» (т.10, ст.170).

У даний час світ наляканий вірусною інфекцією ковід, а де є страх, там нема віри. Тому всім людям треба постійно зростати у вірі, закладати твердий фундамент з молитви і добрих діл, щоб в тяжку годину зуміти дати відсіч сатані. Якраз харизматичні спільноти вчать людей як позбутися страху і жити в досконалій любові. Тому диявол завзято атакує харизматів по цілому світі, бо до них йде молодь, яка хоче нової євангелізації і живої пафії.

Мені особисто довелося теж перехворіти на ковід. За твердженням моєї лікарки я був одним із найважчих її хворих. До

честі лікарки, медсестер, лаборанток у найкритичніші дні біля мого ліжка було по шість медпрацівників, які мене просто вивалили із рук смерті, без будь-яких засобів індивідуального захисту, не кажучи про щось інше. Я вважаю їх героями, бо вони просто жертвували собою, щоб врятувати моє життя. У пік найбільшого навантаження вони приймали по 60-80 хворих людей за день. І це тривало більше ніж місяць, хоч зарплата в них 4000 гривень. Я впевнений, що цього ніхто не оцінить, крім хворих, яким вони врятували життя.

Хочу подякувати добрим словом і молитвою всім, хто мене лікував. Це сімейна лікарка Оксана Лисак, старша медсестра Наталя Карпушевич, яка по два три рази на день робила уколи, медсестри Галина Терешкевич, Тетяна Пукій, лаборанти Людмила Карпецька, Оксана Топільницька. Дякувати Богу ні одна з них не захворіла. Хай Господь віддячить їм сторицею і благословить їхні родини щасливою долею на довгі роки.

У часі моєї хвороби, трішки очунавши, я відправив подячну Службу Божу за дар життя і ласку терпіння. Важко повірити, але тоді мені здавалося, воно було просто нестерпним. За два тижні моєї хвороби я прийняв майже сто уколів, а таблетки вживав жменями. Лікарка говорить, що їх треба буде приймати пів року, бо це лікування довготривале.

Я попросив священника прийти мене висповідати та вділити Тайну Єлеопомазання, але не діждався духовної підтримки. Після Першої світової війни в Європі померли тисячі священників від чуми, бо сповідали інфікованих по хатах і госпіталях, вважаючи це своїм святим обов'язком. «Тільки ж Син Чоловічий, коли прийде, чи знайде на землі віру?» (Лк 18:8)

Моя хата скраю

Я нічим собі голови не завертаю,
Бо хата моя скраю,
Я такий прудкий і дбалий
Та до всього свого вдалий.

В мене хата і гараж,
Ще й машина на продаж.
Все гаразд, чого бажати,
Хіба ще дві хати.

Собі й дружині,
Ще одну моїй дитині,
А так усе чудово, грошення є,
Лихо не спіткає мене.

Безумний, схаменися,
За дочасним не женися,
Бо воно приносить лихо,
В'яже розум, волю і життя.

Ворог жде, чекає,
Коли таких, як ти, побільше назбирає.
Тоді його сваволя розгориться
І він у тебе в хаті об'явиться.
Бо твоя хата скраю,
То ж перша ворогів стрічає.

Чудесне зічлення під час Хрещення

Моя сестра Оксана вийшла заміж у 1981 році за Василя Згобу в село Переможне. У 1997 році на Різдво Івана Хрестителя в них народилася донечка. Це для них було справжнім щастям, бо до того в Оксани і Василя народилося три хлопчики – Юрій, Микола, Володимир, а ще двоє завмерли в утробі. Причиною недоношення дітей була група крові резус-мінус. Оксана виношувала донечку з вірою в Бога. Лікарі пропонували робити аборт, стверджуючи, що вона не виносить дитя. Наша мама Марта наполегливо вмовляла Оксану довірити дитину Богові і Він зробить чудо. Оксана справді щасливо виносила дитину. Народжувала у Львові в пологовому відділенні медичного інституту. Відразу було все добре, але до вечора в дитини піднялась температура. Виявилося, що в неї зараження крові (сепсис).

Хвору дитину переводять із пологового відділення в реанімацію міської лікарні. Шансів на одужання практично не було. Радість і щастя сестри обернулися для неї на плач і горе. Оксану не пускали до дитини. Я негайно їду охрестити дитину, щоб хоч похоронити її по-християнськи.

Мене впустили до дитини без будь-яких заперечень. Медсестра люб'язно запропонувала нам кімнату, де я здійснив чин Хрещення і Миропомазання. Дитину назвали Іванка, в честь її покровителя. Ми віддали дитину на волю Божу. Це було біля десятої години ранку.

Лікуючий лікар, прийшовши на роботу, попросив принести дитину на огляд. Коли розпеленали Іванку, то він здивовано запитав: «Що за дитину ви мені принесли? Вона цілком здорова, що ви робили з нею?» Медсестри відповіли: «Нічого, хіба що приходив священник і охрестив її». Лікар відповів: «Те, що ви бачите, в тому немає ніякої нашої заслуги, це Боже чудо!» Через кілька днів дитину виписали додому живу і здорову. Нині Іванка вийшла заміж за Василя Стецишина і народили донечку Діану-Юстину. Живуть в злагоді і любові, дякуючи Богові за все. Ось яка велика сила святої Тайни Хрещення!

Це доказ для всіх, які стверджують, що нібито дітей не потрібно хрестити, бо вони ще несвідомі. У Старому Завіті на восьмий день хлопчикам робили обрізання, хоч діти нічого не розуміли. Це був прообраз Хрещення і він робиться по вірі батьків. Хрещення звільняє дитину від прокляття первородного гріха, дає освячуючу ласку і до неї приступає Ангел-Охоронець.

Чудесні зцілення

1. У 2012 році в Дрогобичі парох храму Воскресіння Христового, мій товариш о. Дмитро Заміщак, запросив мене відправити Літургію і провести молитву за зцілення хворих. Після Богослужіння я попросив хворих, які були в храмі, підходити до мене, називати своє ім'я та діагноз хвороби. Після цього я клав руки на голову людини, проказував коротеньку молитву, щоб

в ім'я Ісуса Христа, Господь її зцілив від хвороби. Потім переходив на молитву мовами, бо це дар Божий, через який ми духом говоримо таємні речі Христові перед престолом Божим.

До мене підвезли в інвалідному візочку жіночку з проблемою хребта. Без сторонньої помочі вона не могла пересуватися. Після неї підходили ще інші хворі. Це тривало біля двох годин і я був дуже виснажений. По закінченні о. Дмитро мені подякував і я поїхав додому. Через два тижні до мене в Стрілки приїхала та жінка, яка була у візочку. Вона прийшла своїми ногами і щиро дякувала за зцілення. Я відповів: «Дякуйте за все Богові, я просто знаряддя в Його руках».

Також в цей день була зцілена молода жіночка, яка страждала на епілепсію. Напевно, я ніколи б не дізнався про цей випадок, але через вісім місяців до мене приїхали дві молоді жінки. Одна з них каже: «Отче, ви у Дрогобичі вісім місяців тому молилися за моє зцілення і в мене припинилися приступи. Я думала, що це вже назавжди, але недавно пережила дуже важкий стрес. Мене покинув чоловік, а тому знову дістала приступ, помоліться ще раз». Я помолився і ми домовились, якщо в неї буде приступ епілепсії, то нехай приїде знову. З того часу минуло багато років, але вона більше не приїжджала.

2. У 2012 р. в селі Недільна стався такий випадок. Марію Топільницьку дуже боліла голова, а я мав служити ще дві Літургії в Стрілках і спішив. Вона вирішила мене не турбувати. Коли я на Літургії читав Євангеліє, то Марія постановила клякнути під нього і торкнутися священничої одежі, за прикладом кровотоливої жінки, яку зцілив Христос через дотик до Його одежі. Після цього в Марії перестала боліти голова.

3. У 2014 році в селі Топільниця призвали служити в АТО Володимира Лененка, який звіттам повернувся в жахливому депресивному стані. Через людей він переказував, щоби я помолився за нього. Він ходячий, лише дуже усунувся і був майже скорчений. Я просив, щоб його привели до церкви, але він відмовлявся і казав, що його щось не пускає.

В Йорданському часі у 2015 р., йдучи зі свяченою водою, я побачив Володимира. Він справді виглядав дуже погано. Підходить до мене, просить помолитися за нього і каже: «Вибачте мене, але до церкви я не можу прийти, бо мене щось не пускає».

Перед тим як молитися над хворими, я спочатку сповідаю їх. Проводжу з ними молитву на прийняття Ісуса своїм Спасителем. Тоді призиваю Святого Духа і людина читає відречення від диявола. Це найдієвіший спосіб у зціленні хворих чи одержимих.

Я запитав у Володимира, чи він має жаль на людей, які його скривдили? Я шукав причину його стану. Він відповів: «Та як? Вони мене скривдили! Я їм цього не прощу до смерті!» Тоді я сказав: «Ти мусиш їм простити!» Він почав кричати: «Ніколи, ніколи!» Мені довго довелося його вмовляти, а він все заперечував. Нарешті втомлено кажу: «Ти просив мене помолитися, але я нічого тобі не допоможу до тих пір, поки ти не скажеш «прощаю», інакше я йду з хати».

Слава Богу, це подіяло. Він видавив з себе: «Прощаю, прощаю, прощаю!» Я дав йому розгрішення і почав молитися. Ним трясло, він ричав, кричав, щоб я не молився і виривався з рук. Я силою притиснув його до себе і так тримав. Під час молитви мовами, він раптом притих. Тоді стає на ноги і з посмішкою від щастя на лиці каже: «Отче, як мені легко!» Закликав маму, щоб нас пригостила, бо він вільний! Володимир казав мені поділитися цим досвідом з іншими людьми, щоб мали науку, як рятуватися в подібних випадках.

4. У 2014 р. Галину Паславську зі Стрілок дуже боліла спина. Після Служби Божої вона хотіла підійти, щоб я помолився над нею. Але перед нею привели хлопчика, в якого був страх. Галина стала в чергу за ним. Коли я молився за дитину, вона раптом відчувала, як їй стало гаряче і спину відпустило. Галина вже не йшла до молитви, а мені розповіла про це на другу неділю.

5. У 2015 р. в Галини Карпецької зі Стрілок сталося зцілення дитини. В йорданському часі ми з дяком зайшли до їхньої домівки. Після молитви і окроплення, молоденька мама з дити-

ною на руках, попросила помолитися за донечку Андріану. Галя сказала таке: «Дитині вже два рочки, а вона ще не ходить. Вже майже рік часу ми постійно возимо її на масажі до Старого Самбора».

Нічого не відповідаючи, я взяв дитину за ніжки, помолився і ми пішли далі. На другий день, їхня сусідка, Світлана Павлюк, яка ходить кожного дня до церкви, принесла радісну вістку. Галя просила подякувати, бо як тільки ми вийшли з хати, дитина стала на ніжки і самостійно пішла. Чудо! І слава Богу!

6. У 2019 р. Анастасія Топільницька зі Стрілок захворіла на очі. Їй поставили діагноз «глаукома» і запланували операцію у Львові в медінституті. Після Служби Божої, у неділю, її діти підвели Анастасію до мене, щоб помолитися за щасливу операцію. На другий день її повезли у Львів, де ще раз обстежили перед операцією. З'ясувалося, що вона прекрасно все бачить. До сьогодні має добрий зір.

7. У 2019 р. в Тетяни Левченко лікарі виявили онкологічне захворювання. Було призначено інтенсивне лікування, в часі якого вона прийняла сім сеансів хіміотерапії. Весь час вона молилася, а перед операцією звернулася до мене, щоб помолитися за щасливу операцію і зцілення. Вона була в дуже пригніченому стані, фізично виснажена, схудла, її годі було впізнати. Я поклав на неї руки і щиро помолився за її зцілення. Дякувати Богові для неї все закінчилося щасливо. Лікарі були здивовані, що після операції у Тетяни все дуже швидко загоїлось і жодних наслідків хвороби не залишилось. Вони казали, що вона щаслива в Бога і відбулася лише переляком.

Чудесна сила молитви мовами

Десять років тому Бог дав мені дар молитви іншими мовами. Ця молитва стала для мене такою потребою як дихати, їсти, пити, спати. Без цього людина не може існувати. Тому для мене перебувати у молитві три години – це мінімум, а деколи п'ять-сім. Це пережиття зустрічі з Богом викликає радість і умиротворення.

Молитва мовами – це унікальний дар Божий, про який приблизно 750 років до народження Ісуса Христа говорить пророк Ісаїя: «Як так – він лепетанням губ, чужою мовою заговорить він до народу цього» (Іс 28:11). Це те, що відбулося в день П'ятидесятниці, коли Дух Святий зійшов на апостолів: «Усі вони сповнилися Святим Духом і почали говорити іншими мовами, як Дух давав їм промовляти» (Ді 2:4). Про важливість цієї молитви свідчить той факт, що апостол Павло присвятив весь 14 розділ 1 послання до Коринтян молитві мовами. Подібного в Біблії більше нема.

Недавно я молився і постив, щоб Господь дарував мені духа розпізнання. Дух по-різному молиться за всякі потреби. Інакше молиться, коли просто, як акумулятор, заряджає мене, про це говорить апостол Павло: «Хто мовами говорить, той сам себе повчає» (1Кр14:4). Хоча це слово «повчає» не зовсім відображає справжню сутність того, що відбувається. З досвіду знаю, не один раз, коли я молився за зцілення і клав руки на людей, то вони, відчували, ніби через них проходив струм, або тепло, чи мурашки. Був випадок, що холодом обдало жінку. Кілька разів люди падали з ніг.

Одного вечора я вийшов на гору помилуватися освітленим селом і помолитися за нього. Раптом в мені стривожився дух і я почав молитися мовами, як при екзорцизмі одержимих. Це тривало десь 15–20 хвилин, аж поки молитва не припинилася.

Прийшов додому, а дружина спитала: «Де ти був? Я тебе шукала, бо тут за тобою дзвонив чоловік з Чернігівської області і просив, щоб ти молився за нього, а ти не взяв телефону». Я кажу їй: «Ти знаєш, щось дивне сталося, або станеться. Я точно не знаю, але щось жахливе». «Скажи, що він хотів?» Вона відповідає: «Я зразу не могла його зрозуміти, бо він був дуже схвилований і просив, щоб отець, молився за нього, бо він хотів повіситися, але тричі петля розривалася. Зараз вже все в порядку і він заспокоївся!» Виявляється, що в той самий час, коли я молився мовами і не знав, що діється, на другому кінці України стався

такий дивний випадок. Ось така велика сила молитви іншими мовами, бо «сам Дух заступається за нас стогонами невимовними» (Рм 8:26). Ця подія відбулася 6.12.2019 р., приблизно о 18.30.

Нам не треба боятися, а сміливо сповняти наказ Ісуса Христа: «Ідіть же по всьому світу та проповідуйте Євангелію всякому творінню. Хто увірує й охреститься, той буде спасений; а хто не увірує, той буде осуджений. А ось чуда, що будуть супроводити тих, які увірують: Ім'ям моїм виганятимуть бісів, будуть говорити мовами новими; гадюк руками братимуть, і хоч би що смертоносне випили, не пошкодить їм; на хворих будуть класти руки, і добре їм стане» (Мр 16:15).

У 2007 р. Католицька Церква розпочала беатифікаційний процес Слуги Божого о. Еміліана Тардіфа (1928–1999). В Інтернеті є його Богослужіння на стадіонах і аеродромах – сотні тисяч людей! Цей священник-харизмат об'їхав 72 країни світу і всюди під час Служби Божої він молився іншими мовами, тобто духом. Хто має вуха, хай послухає ту його дивну молитву, яка нагадує дитячий лепет. А хто має очі, хай подивиться, як після тої молитви мовами сліпі прозрівали, глухі чули, а комусь пухлини щезали, паралізовані ставали, інші кидали милиці і танцювали.

Слуга Божий о. Еміліан Тардіф у книзі «Ісус – живий» пише: «Я став свідком набагато більших зцілень, коли молилися мовами, ніж коли молилися звичайно. Під час молитви мовами, тобто духом, ми дуже наближені до Бога і Він може легше послугуватися нами, бо ми тоді повністю у Його розпорядженні».

Будь ласка, прочитайте, що про це пише ап. Павло: «Так само й Дух допомагає нам у немочі нашої; про що бо нам молитися як слід, ми не знаємо, але сам Дух заступається за нас стогонами невимовними. А той, хто досліджує серця, знає, яке бажання Духа і що він заступається за святих згідно з Божою волею (Рм 8:26). Я хочу, щоб усі ви говорили мовами (1 Кр 14:5) і дякую Богові моєму, що я більш усіх вас мовами говорю (1 Кр 14:18). Моліться завжди в душі всякою молитвою і благанням. І для того, чуваючи з повною витривалістю, моліться за всіх святих» (Еф 6:18).

Три останні Папи Римські – св. Іван Павло II, Бенедикт XVI і Франциск I були і є харизматами, які молилися іншими мовами та заохочують вірних усього світу теж молитися духом і творити харизматичні спільноти. Тоді буде нова євангелізація і жива парафія!

Молитва на прийняття дарів і плодів Святого Духа

Молюся Тобі, Господи Боже наш, щоб прийняти дари Святого Духа: мудрості, знання, віри, зцілення, силу творити чуда, пророкування, розпізнавання духів, говоріння мовами і тлумачення мов (1 Кр 12:8). Ти дарував їх нам, висячи на хресті, обгравши його Своєю кров'ю.

Кров хреста перемінить прокляття на благословення: «Та Він наші недуги взяв на себе, він ніс на собі наші болі. Ми ж гадали, що Його покарано, що Бог Його побив, принизив. Він же був поранений за гріхи наші, роздавлений за беззаконня наші. Кара, що нас спасає, була на Ньому, і Його ранами ми вилікувані» (Іс 53:4).

Тому схиляю коліна свого серця перед страшним і величним ім'ям Твоїм, Ісусе, перед яким схиляється «всяке коліно на небі, на землі і під землею» (Фп 2:10).

Бо нема і не може бути іншого такого люблячого Бога, як ти, Господи. Прийми моління моє за ці дари, щоб вони принесли рясні плоди: «любов, радість, мир, довготерпіння, лагідність, доброта, вірність, тихість, здержливість» (Гл 5:22).

Хай буде Тобі слава через поширення Царства Небесного і збудування Церкви Твоїї, бо Ти її голова, а ми члени тіла Твого. Дозволь нам бути єдиними, як Ти, Ісусе в Отці, а Отець в Тобі, щоб нам царювати з Тобою, триєдиним Богом – Отцем, і Сином, і Святим Духом. Разом із Пречистою Дівою Марією, всіма Святими, і всіма чесними силами безтілесними в безконечні віки. Амінь.

Подяка добрим людям

Сьогодні я хочу щиро подякувати за підтримку владиці Дмитру Григораку, який на третій день після того, як я потрапив в аварію, приїхав до мене, подолавши 300 км. Владика Дмитро є відповідальний за харизматичний рух в УГКЦ. Він теж молиться іншими мовами і навіть написав про це книгу. Владика помолився наді мною, уділив Тайну Єлеопомазання, і це мені дуже допомогло.

Щиро вдячний владиці Григорію Комару, який, повернувшись з Англії, тут же навідав мене і пересвідчився, що зі мною все в порядку. Дякую своїм друзям о. Ігорю Царю, який відразу почав правити за моє здоров'я 30 Літургій, а також отцю Ігорю Ільківу – пароху села Тернава, отцю Павлові Колясі – декану Добромисьькому і всім моїм друзям, які за мене молилися.

Дякую отцю Івану Яговці – пароху храму Івана Хрестителя в селі Дорожів, з яким нас Бог пов'язав дружніми стосунками ще у 80-х роках. Він походить з національно свідомого села Хишевичі Городоцького району. Саме з ним і отцем Ігорем Царем, ми відвідували підпільні Богослужіння. Разом з Іваном ми вступили в підпільну семінарію, а потім навчалися в Дрогобичі вже легально, жили в одній кімнаті. Коли в нього народився син Юрій, я став його хресним батьком, і зараз підтримуємо нашу дружбу.

Також я вдячний отцю Дмитру Заміщаку, моєму товаришу по семінарії, з яким ми разом відстояли храм у селі Бабино, який до цього належав МП. Ми з отцем Дмитром по сьогодні зберігаємо дружні стосунки.

Дякую за підтримку і щире серце отцю Василю Тернавському та його дружині Надії. Це мій однокурсник по семінарії з села Тершів.

Особливо вдячний моїм приятелям – братам і сестрам зі спільноти «Галилея»: Олегу та Юлі Лопушанським, Петру і Марії Кузьмин, Василю і Ользі Пукій, Олегу і Наталі Яворським, Галіні Перуцькій, Надії Шестак, Оксані Гаврик, Марії Дуб, Тетяні

Мацьків, Васишині Голиш, Наталії Пукшин, дякові Миколі Титару і його дружині Галині, Мар'яну, Надії і Лесі Ждянським, Оксані Господарець, Світлані Павлюк та іншим, які були поруч зі мною у ці важкі часи. Це для мене сьогодні є найбільшою радістю. Дякую всім парафіянам, які підтримували і підтримують мене морально і матеріально, моляться за мене. Нехай Все милостивий Господь дасть вам сили і здоров'я трудитися на славу Божу і спасіння людям для Церкви і України!

Діво Пресвята

Діво Пресвята, ти мов квітка чарівна.
Твій світлий омофор нас покрива.
Перед ворогом жагучим ти простягаєш свої руки,
Щоб нас захистити і в жертві знову Сина народити.

Ти наша надія, о Всеблага, до тебе лине пісня дзвінка,
Прожени ворожу силу, яка нас всіх занапастила.
Вже сотні літ минають, як люди у неволі прозябають,
Допоможи нам, Всесвята, позбутись віковичного ярма.

Ти стоїш біля Хреста, де розіп'ята правда свята.
На ньому твій Син залишив кроваві сліди,
Щоб нас від гріха та біди застерегти.
Люди, не баріться, а покірно перед Богом схиліться.

Бо Він – надія світу, укріплює наше життя,
А ще за нас заступається Його Мати свята.
Вона кожного любить як свою дитину
І благословляє нашу Неньку-Україну.

Проповідь на свято Покрови Пресвятої Богородиці

Я, священник УГКЦ Володимир Парацинець, хочу сьогодні в день Покрови Пресвятої Богородиці, покровительки наших героїв, сказати, що на 21-році нашої незалежності і на 71-річницю утворення УПА, наші вороги і доморощені окупанти, трактують їх, не як захисників Вітчизни, а як бандитів. Сьогодні ми чуємо із вуст деяких діячів польського сейму і на жаль, таких як єпископ Мокшицький, що українцям треба каятися за злочини УПА. Вони в Польщі та в Україні, через своє духовенство вбивають в голови своїх і наших громадян, що українські повстанці – це головорізи.

Тому я, як нащадок свого народу, не маю права мовчати перед світлою пам'яттю цих героїв і пам'яттю невинних жертв, які постраждали від рук польської Армії Крайової. Кров остигає в жилах від цього, що вони творили. Ось, що розповідала мені, ще маленькій дитині, моя мати Марта, дівоче прізвище Качуряк. Вона народилася 3 січня 1927 року в селі Поляни Суровичні на Лемківщині.

В ніч, на сам Щедрий Вечір 1945 року, бойовики АК увірвалися в село у якому люди мирно святкували і тішилися святом Богоявлення. За кілька годин поляки вирізали 42 людини, в тому числі рідну сестру моєї матері Марію, по чоловіку прізвище Пованда. Вона годувала свого шестимісячного хлопчика Михайлика. Бандити виривали їй дитину з рук, бо хотіли настромити на палю!!! Рятуючи своє дитя Марія отримала три смертельні кулі...

Після цього нелюди взялися катувати рідного брата моєї матері Андрія Качуряка, який повернувся кілька днів перед цією трагедією з фронту, де був тяжко контужений в першому бою. Так звані «радянські визволителі» брали молодих недосвідчених хлопців на передову в бій, практично з голими руками, давши на трьох один поламаний карабін і дев'ять патронів. Лише чудом, через поранення, він залишився живим, перенісши трепанацію

черепа. І тоді, коли здавалося, що все найгірше вже позаду, сталося найстрашніше.

Польські нелюди виволокли Андрія на вулицю і закололи багнетами. На його тілі було 36 колотих ран! Моя матір довгі роки здригалася серед ночі від тих страшних спогадів. В цю жахливу ніч загинув син пароха села, а також невинні чоловіки, жінки і діти. Їх похоронили в братській могилі у центрі села, але, на жаль, зараз і згадки немає, що там лежать невинно закатовані жертви. Їх вбили тільки тому, що вони українці з діда-прадіда і жили на своїй, Богом даній землі.

Сьогодні в голови українців, нашої молоді, поляки вбивають «що то єст їх ойчизна польська», а Галичина і Львів, то є спірна територія, яка належить Польщі. Нині я говорю ці слова не для того, щоб розпалювати ворожнечу, але для того, щоб підступні брехуни не спекулювали на нашій історії, заради своїх меркантильних інтересів. Варто би сьогодні повторити слова святого Папи Івана Павла II, який казав: «Просимо пробачення і вас вибачаємо!» Саме це гасло мало б звучати в наш час, коли ми хочемо будувати нову Європу і йти туди не із затаєною злобою та ненавистю, а як справжні християни, які вміють любити і прощати. Амінь.

*Село Недільна, гора Діл, Старосамбірський район,
Львівська область, 2013 р.*

Треба знати минуле, щоб мати майбутнє

Олег-Володимир Іванусів у книзі «Церква в руїні» описує, що заснування Перемиського єпископства відбулося у 899 р. З давніх-давен на цих землях проживали українці. Коли у 981 р. св. Володимир Великий прибув до Перемишля, то там вже був Єпископ, а релігійне життя українців було високо поставлене. Першу катедру в Перемишлі збудував князь Володар у 1119 р. на честь св. Івана Хрестителя. В Холмі був похоронений король України Данило Галицький. Автор мелодії державного гімну

України о. Михайло Вербицький народився в Надсянні у селі Явірник, похоронений біля Перемишля у селі Млини.

У XIV ст. поляки напали на Галичину і вкрали з Белза чудотворну ікону Пресвятої Богородиці, яка тепер знаходиться в Ченстохові. Українську катедру св. Івана Хрестителя, яка була збудована із тесаного каміння, повністю розібрали і збудували з цього ж каміння костел св. Петра в іншому місці. Потім він згорів чомусь. Ці мародерства тривали століттями, а українці весь час народжувалися і тому завжди була проблема.

У 1923 р. Польща обіцяла перед країнами Антанти надати автономію українцям. Однак, обдурили світ і запровадили ще більший терор в Західній Україні. Забороняли українську мову, культуру, освіту, працю і заставляли переходити в латинський обряд. У 1930 р. польська поліція, військові, цивільні шовіністи організували пацифікацію, тобто втихомирення краю. По всій Галичині катували і вбивали свідомих українців та всіх, хто попався під руки.

У Великих Мостах польські офіцери піймали глухонімого Михася і провертіли йому вуха, від чого він помер у страшних муках. Про це описує Володимир Гоцький у книзі «Спогади сина Перемишльської землі» (т. 2, ст. 65). Загалом потерпіло 70 тисяч українців!

Відповідальним за пацифікацію був міністр внутрішніх справ Б. Перацький. Цього ката застрелив у 1934 р. бойовик ОУН Григорій Мацейко. Аж тоді світ почув, що витворяють поляки в Галичині. Усі тридцять роки весь цвіт української нації катували по тюрмах, а особливо в Березі Картузькій. У 1937–38 роках польський уряд знищив 200 православних храмів на Волині, Холмщині та Поліссі.

На ненависті до всього українського виховувалися цілі покоління поляків і найстрашніше те, що в них це є обов'язковою шкільною програмою. Німці з москалями за два тижні у вересні 1939 року розвалили польську державу. За шість років окупації було знищено шість мільйонів поляків. Але ще сьогодні,

українці в очах поляків вважаються найбільшими ворогами. Про ці події пише очевидець Іван Кривуцький в книзі «Де срібнолентий Сян пливе».

Більшість польських істориків у своїх творах про події на Волині в сорокових роках замовчують те, що всі польські збройні формування утримувалися за рахунок українського населення. Їм було поставлено завдання зберегти землі Західної України за польською державою по закінченні війни.

Після 1939 р. польська армія опинилась на території близько східних кордонів і перед капітуляцією більшість зброї залишила місцевим полякам. Тому так звані «пляцуфкі» відразу з приходом німців у 1941 році були добре озброєні, тоді як українське населення про щось подібне не могло й думати. Польські підпільні структури такі як АК і боївка «Вахляж» почали діяти агресивно на Волині вже восени 1941 року. Вони поводитися як ординці. Забирали в селян все, що їм попало під руку, а влітку 1942 і 1943 роках не дозволили українцям навіть урожай збирати з поля! Народ, доведений до відчаю різними зайдами, не бачив іншого виходу, як створити Українську Повстанську Армію і взятися за зброю. Такі були передумови так званої «волинської трагедії».

Після 1943 року польські недобитки повтікали за Буг і в 1943–1945 роках почали мстити українцям, що споконвіку заселяли Лемківщину, Холмщину і Надсяння. Ці люди не мали ніякого відношення до подій на Волині в 1942–1943 рр., а більшість навіть не знала, що там робилося.

Акції польських боївок припинились тільки після того, як вояки УПА 21 квітня 1945 року знищили найактивніше гніздо польських банд у Надсянні. З цивільних поляків тоді не постраждав ніхто. Тільки завдяки діям українських патріотів в західних областях України відразу після закінчення війни не вдалось провести прискорену колективізацію з голодомором. Сотні тисяч людей з Молдови, Східної України, Білорусії та Південної Росії вижили тільки тому, що дістались на терени, де діяли загони УПА. Там спецвідділи НКВД не наважувались вимі-

тати останню зернину в селян, як це робили на Східній Україні, де в 1930 роках організували червоний терор і геноцид.

Генрих Пецух в книзі «Сім розмов із генералом дивізії Владиславом Пожогою» пише, що від рук УПА за всі роки загинуло майже 600 цивільних поляків. Польські дослідники із Люблінського університету (Гжегож Мотика та ін.) на 1992 рік зібрали інформацію про більше як 4000 жертв серед українського населення тільки на теренах Перемиської землі.

Внаслідок операції «Вісла» за рішенням керівництва СРСР і Польщі було насильно вигнано з рідної землі мільйон українців. Одних в радянський союз, а решта вивезли на поселення під німецький кордон. В Центральному таборі Явожно (створеному на місці фашистського концтабору «Аушвіц») у 1947-1949 роках було ув'язнено 3761 українця, в т. ч. 27 священників, 2800 членів українського руху опору ОУН і УПА. Внаслідок катувань загинуло близько 200 бранців, убито 655 осіб.

У Перемиській єпархії до війни було 689 храмів УГКЦ, організованих у 363 парафії. Поляки зруйнували 346 храмів, а 254 перетворили на римо-католицькі костели, 61 храм закрили, 9 перетворили в музеї, 9 перебрала Православна Церква.

Ректор УКУ отець-доктор Богдан Прах у книзі «Духовенство Перемиської єпархії та Апостольської адміністрації Лемківщини» пише, що у 1939 р. там було 900 священників! До 1947 р. передчасною смертю померло 115. З них 75 були вбиті, 40 загинули під слідством і в таборах. Жертвами стали єпископи Йосафат Коциловський і Григорій Лакота. Ще 220 священників були репресовані. Акція «Вісла» – це етноцид проти українського народу на території Лемківщини, Холмщини і Надсяння.

Дивна річ, що століттями на території України були тільки московські і польські тюрми, в яких катували місцеве населення за те, що вони розмовляли українською мовою і ходили у вишиванках. То хто і перед ким має каятися? Боже дай людям розуму, щоб пам'ятали про смерть і думали, де вони будуть у вічності після Страшного Суду...

Майдан

У Києві майдан стоїть,
Як символ волі України,
Господь благословляє нас,
Щоб промінь віри не погас.
Мов срібло у горнилі
Свідомість нашу це змінило.
На плечі наші сльози
Горе й біль звалились,
Бо негідників фальшивих
До влади допустили.
Які топтали правду, як траву у полі,
Йї чинили сваволю.
Думали, що все так буде,
А їх пануванню кінця не буде.
Безумні, зупиніться,
Бо народ вже розбудився.
Ні беркут, ні омон
Не вдержать волі силу,
Яку премудрість Божа воскресила.
Через вогонь і воду до висот,
За перемогу, за народ
На небо Сотня відлетіла,
Щоб України зоря горіла!
В горнилі у вогні
Герої народились молоді.
Вони свої серця гарячі
У жертву Богу віддали,
Щоб ми свою гідність мали
І на волі проживали.
До перемоги нас Бог веде,
А Його сила – понад усе!

Молитва про Божий захист

(на основі псалма 90)

З ласки Божої я перебуваю під опікою Всевишнього, під крівлею Всемогутнього живу. Величаю і прославляю Господа: Ти мій захист і моя твердиня – Бог мій і я довіряю Тобі своє життя!

Бо Ти спасеш мене від сіті ворожої, неспокою, зневіри та пошести смертоносної. Плечима Своїми заступиш мене, огорнеш Своїм крилом і я буду надійно захищений.

Твоя істина, як зброя оточить мене. Я не злякаюся страху нічного, ані стріли, що летить від ворога, ані мари, що в п'ятьмі бродить, ані злого духа, який нищить опівдні.

Тисяча, навіть десять тисяч впадуть навколо мене, до мене ж ця кара не наблизиться. Лиш очима спогляну і відплату грішникам побачу.

Господь – моя надія! Я шукав Всевишнього і Він став моїм прибіжищем. Ніяке лихо не спіткає мене і рана не торкнеться тіла мого, ніяка біда не наблизиться до житла мого, бо Ти, Господи, повелів ангелам Своїм охороняти мене на всіх дорогах моїх.

У небезпеці вони візьмуть мене на руки і понесуть, щоб я не спіткнувся. Я буду наступати на змія і скорпіона, перемогати лева і дракона.

Всю надію покладаю на Тебе, мій Боже! Ти визволиш мене і захистиш, бо я пізнав ім'я Твоє і на собі досвідчив Твоє милосердя, любов і доброту. Вірю, що Ти ніколи не залишиш мене і не покинеш.

Я взиватиму до Тебе, Господи, і Ти почувеш мене. У стражданні будеш зі мною і порятуюш мене та прославиш. Довгим віком обдаруєш мене і даш мені спасіння Своє та вічну радість в небі. Амінь.

Зміст

Моє коріння	3
Священство	8
Служіння в селах	11
Народження з висоти	15
Переслідування і нове життя	19
Нова євангелізація і спільнота «Галилея»	26
Роздуми про Церкву	32
Страждання і ласка Божа	35
Чудесне зцілення під час Хрещення	39
Чудесні зцілення	40
Чудесна сила молитви мовами	43
Молитва на прийняття дарів і плодів Святого Духа	46
Подяка добрим людям	47
Проповідь на свято Покрови Пресвятої Богородиці	49
Треба знати минуле щоб мати майбутнє	50
Молитва про захист на основі 90-го Псалма	55

Релігійне видання

о. Володимир Парашинець

Моє служіння Богові і рідному народові

Набір: *Христина Калька*
Коректор: *Розалія Рибчанська*
Літературний редактор: *о. Ігор Цар*
Макет: *Ростислав Рибчанський*

Підписано до друку 30.12.2020. Формат 60х84/16;
Папір офсетний. Гарнітура *Minion Pro*.
Ум. друк. арк. 2,9. Обл.-вид. арк. 2,4 Умов. фарбовідб. 3,0
Наклад 3000 примірників

Друк ТЗОВ “Дизайн-студія “Папуга”
79040 м. Львів, вул. Городоцька, 288 (територія “Ілта-Пежо”),
тел.: (067) 370-34-03, (050) 37-14-887,
(032) 240-18-50, www.papuha.com
Свідоцтво видавничої справи ЛВ №15 від 21.11.2001 р.